Time Out
BARCELONA

#534
17 - 23
DE GENER
2019

2,95€
TE'L PODEM REGALAR GRÀCIES ALS NOSTRES ANUNCIANTS

DE NOU CARVALHO.

Culpable! Carlos Zanón ha donat una nova vida al mític personatge de Manuel Vázquez Montalbán a *Problemas de identidad*

Seguim el rastre per la Barcelona actual del detectiu més emblemàtic de la nostra literatura

SANT ANIOL

AIGUA MINERAL NATURAL

espíritu volcánico

Olof Johansson · HETTA

22·01·2019 - 21:00H

Con la colaboración de Gramona

Compra tu ticket en:

https://www.timeout.cat/barcelona/ca/time-out-shop

Sumari

Del 17 al 23 de gener del 2019

14 De La Rosa **Beure, pàg. 43**

MARIA DIAS

Parking Shakespeare **Teatre, pàg. 30**

AITOR RODERO

Rodrigo Cuevas **LGBTI, pàg. 38**

Bar Veraz **Menjar, pàg. 40**

IRENE FERNÁNDEZ

Reportatges

12. Recalculant ruta
Carlos Zanón ens porta als racons de Barcelona pels quals ha fet moure Pepe Carvalho a *Problemas de identidad*.

16. Tot al negre
María José Gómez entrevista Carlos Zanón i li pregunta com és ressuscitar un mite de la literatura negra.

Seccions

04. Ara i aquí
20. Coses per fer
26. Cinema
30. Teatre i Dansa
34. Música i Nit
38. LGBTI
39. Art
40. Menjar i Beure
44. Tendències

CONVERSA AMB NOSALTRES

facebook.com/timeoutbcn
@timeoutbcn
@timeoutbcn

MIRA AIXÒ!
Per **María José Gómez**

Efemèrides i altres xifres Els humans sentim fascinació pels números. Ens encanta celebrar els aniversaris. Com els deu anys de la companyia Parking Shakespeare (pàg. 30), la dècada del llançament del segell Gandula (pàg. 34) i els cinc anys de la festa més porca del Clot (pàg. 24). I també ens flipen les estadístiques. Llegiu l'estudi que es treu de la *madreña* Rodrigo Cuevas i que relaciona panderetes i comunitat LGBTI (pàg. 38).

Ara i aquí

Per Andreu Gomila, Maria Junyent i Ricard Martín
timeout.cat/barcelona

Tria de què escriuen Tina Vallès, Maria Cabrera, Sebastià Portell i Gonzalo Torné a **@TimeOutBCN**

Ets com la neu

Un relat de Maria Cabrera

RECORDO QUE NEVAVA. Només hi havia la neu, arreu, la neu blanca caient com flocs de llana d'un xai que xollessin dalt dels núvols. Però ni això. Que els núvols no es veien, que tot era fet de confusió inflada i molla i no se sabia on acabava l'aire que podia tocar amb l'alè i on començava el cel indicible. Recordo, només, la neu. Obtusa, la neu. A la callada, com la neu, caminava per dintre meu i em palpava les parets amb els dits balbs, amb els dits cecs, que els ulls no hi eren, que els ulls eren posats en les bravades indesxifrables del cel fet tot de borrissol i ullets de colomí. Jo sabia que mai no havia entès les coses que passaven per fora, i que això no era nou, i ara tampoc no comprenia les que passaven per dintre, ni on començava i on acabava el que era dintre i on començaven i on acabaven els defores i la gent; i això, aquesta ànsia difusa i diluïda com un nuvolet de llet, era nou i era la neu. Neu a les bafarades de fred de les boques que s'afuaven carrer avall obrint camins que eren el món. I una neu que era un menyspreu de dintre teu quan em miraves buit perquè a dintre els teus ulls que havien estat tan clars ara només m'hi veia a mi, feta d'una aigua que de tan trista es feia freda, i tota jo era una gran ànsia perquè notava que l'aigua freda que era meva i l'aigua dels rius i els llacs i les gents i els tolls de pluja i fang i les penes del món teu es barrejaven, m'hi diluïa ben encongida i l'aigua i jo ens apilotàvem i érem u però al final jo rodolava, feta un cabdell ben xop només de tu i de mi, i l'aigua que era altra es feia tota d'agullons minúsculs, que s'ajuntaven per semblar rodons i amables però que en tocar-los feien punxa, feien fiblons menuts que es notaven només a poc a poc, quan se'm desfeien al palmell de la mà badat com una fruita absurda, i si m'hi esforçava molt en comprenia el missatge clos que era un no res. I pam-i-pipa. Neu en el mirar, neu a dintre meu, neu en el parlar opac teu quan te n'anaves lluny, per viaranys que no comprenia, i el teu cantar dolç d'ocell se'm perdia en la flonjor obtusa del meu cap ple de cotó i canals que s'embussaven. I de tanta neu no et veia la cara, i de tanta neu no et llegia el mirar, i de tanta neu el dir tan teu se'm va fer sord, i tu que eres dolç te m'apagaves amb el vespre, i tu que eres tu et feies persona i et confonia amb les grans camades de camps de la part de fora, que són cobertes de la neu del món, i que no apamo bé ni entenc. I si paro el palmell de la mà i et rebo sembles primer tot dolç i innocu, però et desfàs i en un record de punxa i gebre et reconec. A tu, que ets com la neu.

I de tanta neu el dir tan teu se'm va fer sord

→ La setmana que ve... 'Repartidors en bici' per Sebastià Portell

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

Jugar

La micropoesia d'Ajo és una arma de doble tall, breu per una banda, fonda en significat per una altra. A ***Soy mujer que tú*** s'acompanya de les bases, cançons i veus de Judith Farrés. A l'Antic Teatre, del dj. 17 al dg. 20.

Conèixer

El gener porta una nova exposició al Mecànic, el centre fotogràfic de Gràcia on hi trobareu bons llibres, bon cafè i també bon vi. L'expo és ***Contes de la fi del món***, de Léa Habourdin, sobre la direcció que pren el planeta.

Viatjar

Anys abans d'endur-se la Concha d'Or a Sant Sebastià amb *Entre dos aguas*, Isaki Lacuesta va començar a explicar la història de l'Isra i San Fernando a ***La leyenda del tiempo***. Recupereu-la a la Filmoteca, el dissabte 19 a les 19 h.

Que aquí no passi res és el millor que pot passar
VERI
AIGUA PURA DEL PIRINEU
Descobreix #PurPirineu a Veri.cat

QUEDA'T AMB ELLS

Van néixer després dels Jocs Olímpics i ja es fan sentir. Recorda els seus noms

IRENE FERNÁNDEZ

Clàudia Llopis i David Berruezo

Publicistes, 26 i 25 anys.
www.magranataller.com

Sou *foodies* des de sempre?
David Berruezo: Sí, bastant! Ens encanta menjar, anar a restaurants, descobrir plats i cuines...
Clàudia Llopis: Ens vam conèixer a la universitat i sempre anàvem junts a menjar sushi. I ja dèiem que havíem de muntar alguna cosa junts.

I heu muntat una agència de comunicació.
C.L.: Sí, una agència *foodie*, perquè ens volíem especialitzar, aquest tema ens agrada i, a més, tots dos veníem de feines anteriors vinculades al sector.
D. B.: I ens diem Magrana Taller perquè la magrana està composta de molts grans que fan un tot, i volem donar un servei el més complet possible.

Què oferiu?
C.L.: Jo m'encarrego de la fotografia i el disseny gràfic. La foto gastronòmica és complexa, perquè el producte al cap de cinc minuts ja no té el mateix aspecte, i has d'anar ràpid, però m'encanta.
D. B.: I jo m'encarrego de comptes, estratègia, xarxes socials, digital... Treballem per a restaurants i per a marques d'alimentació.

Un restaurant: La Esquina.
Un àpat que us hagi sorprès: El *porridge*, un bol amb cereals i fruites.

Aprofiteu per menjar molt?
D. B.: Sempre que podem! Si fem fotos, després ens mengem la sessió! En tot cas, abans érem *foodies* passionals i ara és més racional i professional.
C.L.: Crear l'agència ens ha permès treballar amb il·lusió. No som parella, però hem estat pares d'un fill que ens motiva molt!
■ *Begoña Garcia Carteron*

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no) que hem sentit aquesta setmana als carrers de Barcelona

Dues noies, una fa mala cara:
–Et fa mal l'ànima?
–No! Em fa mal el *chichi*!

Dos avis. Ella:
–Felices fiestas. Y ojalá lo podamos celebrar el año que viene.
–¡No me desees mal! Que quiero morirme pronto.

Dues noies a la FNAC:
–No me gusta nada Rosalía.
–Oye, ¡pues tocará en Cocharela!

Un noi precoç:
–No passa res. Només m'han robat el mòbil. Tinc vint anys. Ni que fos el primer que em roben.

Un nen petit fa el ximple a l'aeroport. El pare:
–Niño, ¡compórtate!
–Los raperos molones no respetamos la ley!

Vas néixer després del 92? Escriu-nos a **redaccio@timeout.cat**

Aquesta setmana: 'A ciegas'

(i la setmana que ve... Sopars de retrobament)

Alguna emoció

Com va fer el company Ricard Martín uns quants *fights* enrere, començaré dient que aquest és un a favor d'*A ciegas* crític, perquè reconec que la pel·lícula que protagonitza Sandra Bullock té llacunes –si li pregunteu al meu xicot us dirà que més que llacunes té oceans–, però se li ha de reconèixer diversos mèrits. Primer de tot, el film no té culpa de la imbecil·litat humana que porta gent a plantejar-se reptes estúpids, com emular la pel·lícula. I m'agrada que Netflix posi nerviós el *lobby* de Hollywood anunciant que aquest any estrenarà 90 pel·lis com aquesta i amb noms tan importants com Scorsese i Guillermo del Toro. Centrant-nos en la cinta, després de veure molta purrieta, agraeixo que una pel·lícula desperti alguna cosa en mi. En aquest cas va ser tensió, ulls oberts, punys estrets i un ai al cor constant. Si sortint de l'habitació a les fosques em foto cops de campionat, com seria navegar per un riu sense veure res de res i sabent que moriràs en un parpelleig? Siguem benevolents amb l'amiga Sandra.

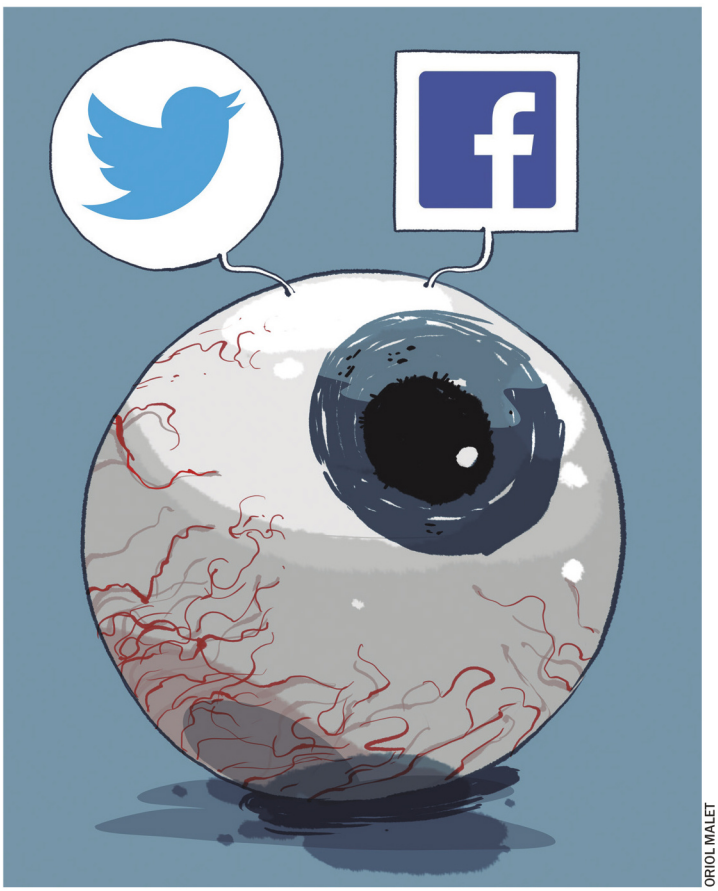
ORIOL MALET

Obriu els ulls

No és la primera pel·lícula distòpica que tracta sobre la fi del món a través dels nostres sentits (*Perfect sense*, *Un lloc tranquil*), però sí que és la més nova. D'acord, ho admeto. Em cau bé Sandra Bullock. Té la seva gràcia i una pell radiant. I sí, la pel·li em va enganxar. Però de vegades tot depèn del final, i tota aquesta tensió per acabar... alerta d'espòiler... sans i estalvis entre els cecs, i finalment... alerta per previsible... posant noms al Noi i la Noia, em van fer posar els ulls en blanc, tant que pensava que els advertiments de la meva àvia es farien realitat i es quedarien així. I de la mateixa manera sobtada que els monstres comencen a parlar, la intensitat de Bullock es fon, i els nens juguen fàcilment amb altres humans petits que mai havien vist abans en les seves curtes vides. Sospir. Tothom flipa amb les pel·lis de Netflix. I, a més, aquesta inclou un accessori fàcil de trobar a casa: una bena. Així que a sobre hem d'aguantar un altre repte de la xarxa que gairebé m'ofèn en nom de totes les persones amb discapacitat visual.

GRRRR!

Grans coses que envegem d'altres llocs

Apadrinar músics com a Tarragona

No cal anar lluny per trobar iniciatives que contribueixin a un món millor. A Tarragona s'organitza la segona edició de la campanya Apadrina un Músic, organitzada pel Departament de Justícia i l'Associació de Músics de Tarragona. Ens hi proposen la donació i recollida d'instruments per tal de fer-los arribar als centres penitenciaris i contribuir a la rehabilitació dels interns a través de la música. Potenciar l'autoestima a més de valors com la constància i l'esforç són els objectius d'una proposta brillant que aterra en mig d'uns mesos complicats en què estèrils debats com el de la cadena perpètua s'han reobert. Contra la repressió, música! ■ *Manuel Pérez*

Més coses que voldríem tenir a BCN a **timeout.cat/grrrr**

BCNQUIZ!

Corrupció

Per **Ricard Martín**

A Madrid es remenen més calés, però aquí no ens quedem curts. Què recordes dels casos més famosos de la corrupció a casa nostra?

1. "Vostès tenen un problema, que es diu 3%". Qui ho va dir?

01. Pasqual Maragall a CiU, durant un agre ple per la gestió de la crisi del Carmel.
02. Duran i Lleida, reclamant a Convergència que trinquessin més pasta que el 3% de comissió a les constructores.
03. Marta Ferrusola al seu banc andorrà, queixant-se de la comissió que li carregaven al compte corrent.

2. Casos com cabassos

PATRIORE
→ Col·laboració PSC-CiU, tot per la pasta.

CRIMERU
→ El Capo es feia treure les multes de trànsit.

LLEPALOR
→ Diners de la UE directes a la butxaca d'Unió.

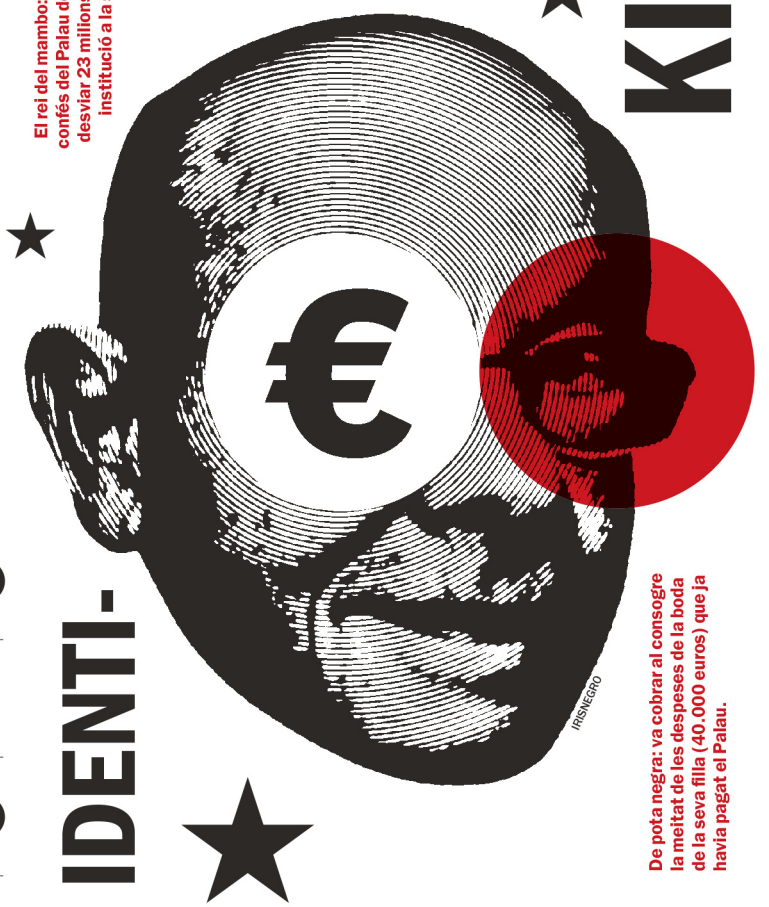

El rei del mambo: el saquejador confés del Palau de la Música va desviar 23 milions d'euros de la institució a la seva butxaca.

De pota negra: va cobrar al consogre la meitat de les despeses de la boda de la seva filla (40.000 euros) que ja havia pagat el Palau.

3. Cert o fals?

→ L'inspector de la Policia Nacional amb el rècord de confiscacions de cocaïna a Catalunya és a la presó per tràfic de drogues.

4. De quin delicte s'acusa Oriol Pujol?

01. Pels diners que tot el clan Pujol mantenien ocults a Andorra.
02. Pel cas de les ITVs, una xarxa de cobrament de comissions a canvi de favors polítics.
03. Per haver marxat sense pagar sis vegades de la Camarga: va deixar a deure sis àpats per valor de 1.000 euros.

→ **SOLUCIONS:** 1.1. Mas va acusar Maragall d'haver perdut els papers i va amenaçar de negar el suport al nou Estatut. Això va ser la llavor del cas ADIGSA. 2. **PRETÒRIA**. Un *all-star* – entre d'altres, Barto Muñoz, Alaveda i Prenafeta– van llepar presó i multes per tràfic d'influències, blanqueig de capitals i suborn. **MERCURI**. Aquest cas va esquitxar poc Manuel Bustos, exalcalde de Sabadell, però va anar tres anys a la presó per fer-se retirar multes de trànsit. **PALLEROLS**. Fons de la UE per a cursos d'aturats anaven directes a la seu d'Unió: el 10% de nou milions d'euros. 3. **Cert**. Calixto M.G. està acusat de planejar portar 1.600 kg de coca. 4.2. Vol evitar dos anys i mig de presó amb treball social. IDENTI-KIT: **Felix Millet**.

Si no treballés a Time Out seria... Interpretadora de somnis
Carlota Falcó
Creative Solutions

Caure en un forat, córrer sense moure'm, lluitar contra taurons o tenir una cita amb Brad Pitt... Per què somio aquestes coses? De vegades inclús confonc la realitat amb els somnis. És veritat que el Brad em va fer un whatsapp? He arribat a plantejar-m'ho! Però aleshores agafo el mòbil, entro al correu i veig reunió a plaça Reial en una hora. I pam! La realitat cau com una pedra. Però, on comença la línia entre el que realment visc i el que imagino sota el nòrdic? I per això, si no treballés a Time Out, estudiaria els somnis fins a entendre'ls i, si fos possible, controlar-los. Així, podria volar sobre el mar cada nit.

Troba més inspiració per descobrir Barcelona i gent al·lucinant a **timeout.cat**

SÈRIES

Fuga en Dannemora

EN PLE 2015, dos presos aconsegueixen fugar-se de la presó de màxima seguretat del comtat de Clinton (Nova York). Un cas d'alerta nacional i de bogeria col·lectiva al poblet del costat, Dannemora. Feia olor de docusèrie a l'estil *Making a murderer*, però no. *Fuga en Dannemora* és una ficció que reviu la història real amb un repartiment de mocadorada a l'estadi: Paul Dano, Patricia Arquette i Benicio del Toro. Desborda carisma.

■ *Serielizados*

→ Disponible a Movistar+.

Ben Stiller

Si a aquest repartiment sumem Ben Stiller com a director, la cosa ja se'n va de mare. L'icònic actor es va unir el 2016 a Michael Tolkin i Brett Johnson, guionistes de la sèrie, quan la policia va publicar un informe detallant el cas.

Patricia Arquette

Que sí, Benicio del Toro, Paul Dano... Però qui destaca per sobre de la resta és ella: Arquette interioritza tant el paper de Tilly Mitchell que costa reconèixer-la. Un personatge i una actriu guanyadores del Globus d'Or, només faltaria.

DICCIONARI URBÀ

ARGOT PER A BARCELONINS XERRAIRES

Per Josep Pedrals

Bigòtic

Massa de pèl nascuda sobre el llavi superior que hom deixa créixer i va retallant de manera que prengui forma d'arc acabat en punxa, o ogiva, en imitació de l'art desenvolupat després del romànic i abans del Renaixement.

3 RAONS PER LLEGIR...

LOS ASESINATOS DEL LUNES NEGRO

Jonathan Hickman i Tomm Coker

→ Norma Editorial. 22 i 19,50 €.

1.

Indigneu-vos!

Penseu en la cara de Rato fent sonar la campaneta de Bankia, en els milers de milions que paguem a Florentino. Aquest magistral *noir* ocultista, un dels grans còmics del 2018, amaga una paradoxa: la seva estètica i discurs són freds com el glaç. Però les conclusions us faran bullir la sang.

2.

La història dels diners

Hickman i Coker tracen una història secreta de l'economia: d'ençà de la invenció dels diners, els grans bancs dominen el món, exercint el poder –la informació privilegiada– per via d'un pacte amb el dimoni Mammon. Els autors pareixen una cosmogonia que es resumeix en aquesta frase del director d'una escola de negocis a qui pregunten per les limitacions del lliure mercat: "Jove, financem la cultura. Comprem nacions".

3.

La màgia més poderosa

Molt més que un conte d'intriga i por: una radiografia sobre el poder i els diners, la forma de màgia definitiva. També és una bufetada als qui pensen que pot existir un capitalisme amb cara humana. Hi veureu poc un altre món: l'infern és a la terra. ■ *Ricard Martín*

Troba més lectures apassionants a **timeout.cat/llibres**

MÓN TIME OUT

Som més de 100k a Instagram!

LA BONA FEINA té recompenses, en aquest cas en forma de seguidors a les nostres xarxes socials. Ja podem dir que la nostra comunitat a Instagram supera els 100.000 seguidors i estem radiants de felicitat. Gràcies! Segur que heu notat alguns canvis al nostre compte, amb més quantitat d'*stories* i més relació amb tots vosaltres. La nostra funció sempre ha sigut ajudar-vos a gaudir al màxim de l'oci i la cultura de la ciutat i tenir-vos al dia de què passa a Barcelona. Amb la incorporació de l'Alba Abelló, la nostra social media strategist, estem treballant per oferir-vos encara més informació d'última hora, continguts engrescadors, interessants i útils que no només us expliquin quina exposició ho petarà aquesta temporada, la pel·li de la qual tothom parla o el restaurant més top, us donem motius per voler deixar el confort de la llar i sortir a menjar-vos la nostra ciutat! Seguirem treballant molt perquè estimeu la ciutat tant com nosaltres. ■

GRANS PORTADES

Nova York
El 2018 ja és història, com diria Ariana Grande.

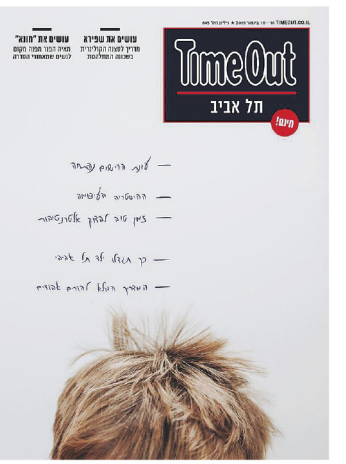

Tel-Aviv
On educar la canalla més enllà de l'escola convencional.

TRES D'INSTAGRAM

Una tria del que compartiu a #timeoutbcn

Dues cases: una d'ocells i una altra de persones.

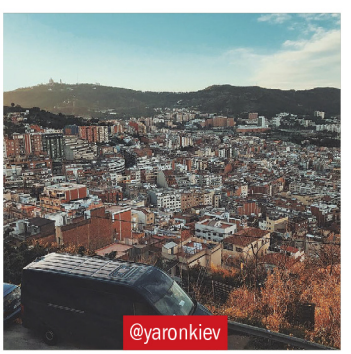

La ciutat, l'hivern i el matí des del Carmel.

Podria ser un escenari de Wes Anderson però és Barcelona.

TIMEOUTBCN

Escaneja l'etiqueta a Instagram per seguir-nos.

GRATIS BCN

Gaudeix de la ciutat per la cara

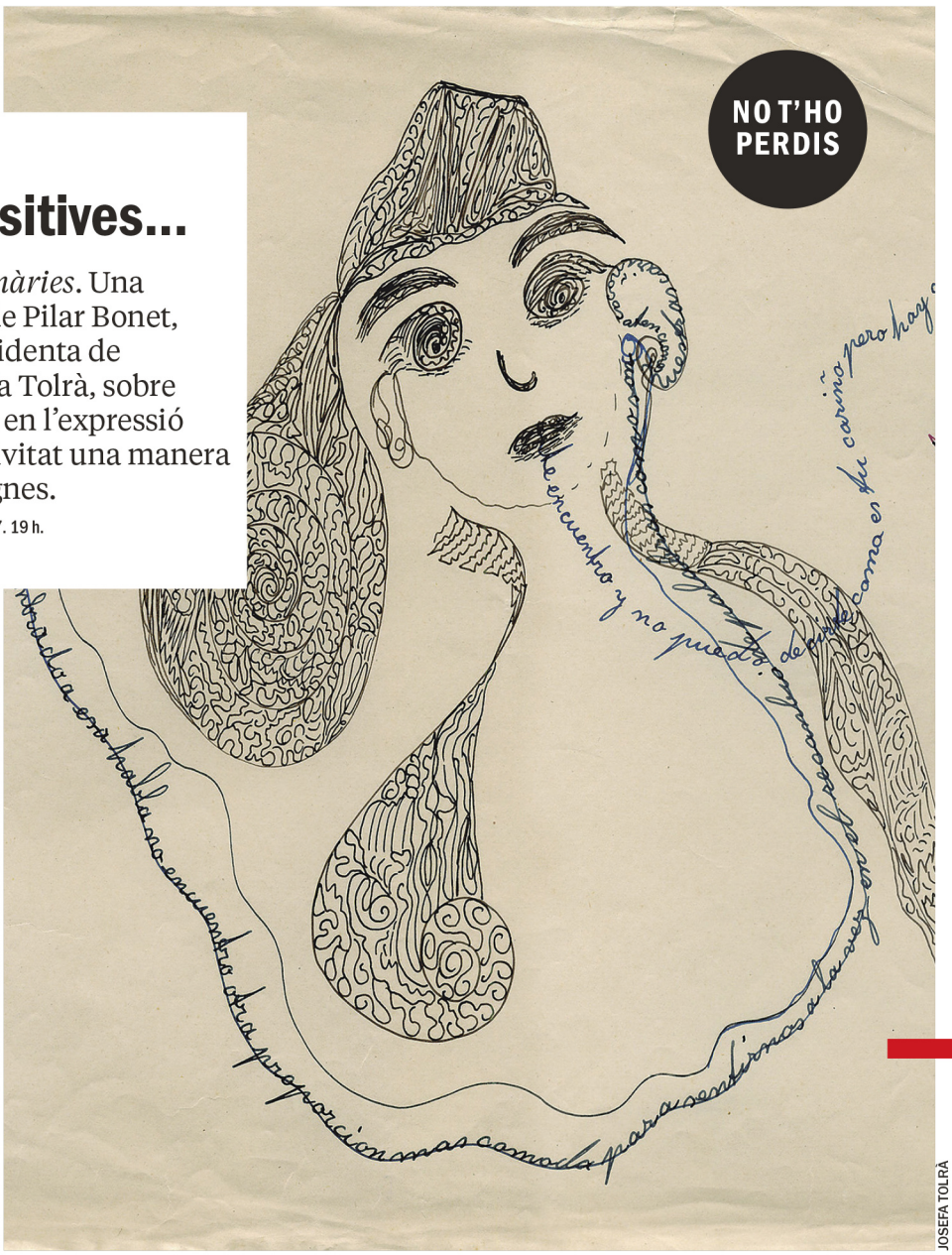

JOSEFA TOLRÀ

XERRADA

Dones sensitives...

...mèdiums i visionàries. Una xerrada a càrrec de Pilar Bonet, crítica d'art i presidenta de l'Associació Josefa Tolrà, sobre dones que troben en l'expressió artística i la creativitat una manera de prendre les regnes.

→ La Model. M: Entença. Dijous 17. 19 h.

MÚSICA

Xerrades MID: The New Raemon

Trobades amb accés gratuït i amb convidats que treballen en la indústria musical i que tenen molt a explicar. A banda de la xerrada, Ramón Rodríguez (The New Raemon) també actuarà.

→ Sidecar Factory Club. Dijous 17. 20 h. Gratis.

ART

Miralda. Tres projectes (NYC-MIA-BCN)

Exposició dedicada a l'artista català Antoni Miralda que presenta obres originals, registres i arxius documentals de *The last ingredients* (MIA), *Apocalypsis lamb* (NY-BCN) i *Santa Eulalia.175* (BCN).

→ Senda. M: Urquinaona. D'11 a 20 h. Fins al ds. 19.

MERCAT

On the garage

Sí, són els de sempre i ens conviden a fer neteja de les golfes i amb això donen vida a un mercat amb més de 100 expositors plens de gangues.

→ L'Ovella Negra. M: Bogatell. Diumenge 20. D'11 a 19 h.

ART

Next level

A través d'aquesta exposició col·lectiva, els artistes Hitnes (Roma, 1982), Marat Morik (Novosibirsk, 1982), Same (Atenes, 1984) i Vesod (Torí, 1981) s'encarreguen d'oferir-nos una visió de l'evolució del muralisme.

→ Montana Shop & Gallery. M: Arc de Triomf. De 10 a 20.30 h. Fins al 31 de gener.

Trobareu moltes més idees per fer a Barcelona sense gastar ni un cèntim a **timeout.cat/barcelonagratis**

Time Out BARCELONA

Portada: **IRISNEGRO**

Plaça Reial, 18, 1a planta
08002 Barcelona |
Comercial i màrqueting T. 93 295 54 00
entrades@timeout.cat
Redacció T. 93 310 73 43
redaccio@timeout.cat
Administració T. 93 667 78 90

Conseller Executiu Eduard Voltas | **Directora General de Negoci** Mabel Mas | **Directora General Financera** Judit Sans **Directora d'Estratègia Digital i Serveis al Client** Fanny Campeny | **Directora** María José Gómez | **Director d'art** Diego Piccininno **Disseny** Marta Sagarra | **Edició gràfica** Maria Dias | **Cap de redacció** Marta Salicrú | **Redacció** Andreu Gomila, Maria Junyent, Josep Lambies, Ricard Martín, Eugènia Sendra; Aleix Cabau i Sebastià Portell (agendes) | **Web en català** Manuel Pérez | **Web en castellà** Erica Aspas | **Web en anglès** Jan Fleischer | **Notícies** Marc Andreu | **Col·laboradors** Xavier Amat, Laia Beltran, Javier Blánquez, Òscar Broc, Gerard Casau, Irene Fernández, Santi Fondevila, Violeta Kovacsics, Júlia Gamissans, Ivan Giménez, Maria Gorgues, Eulàlia Iglesias, Carlos Losilla, Oriol Malet, Beatriz Martínez, Aina Mercader, Iván Moreno, Juan Carlos Olivares, Josep Pedrals, Javier Pérez Senz, Marta Porter, Bàrbara Raubert, Martí Sales, Sergi Sánchez, Pere Vall, Daniel Vázquez Sallés, Nuria Vidal | **Correcció textos** Txell Coll, Rafel Soler | **Directora de Solucions Creatives i PR** Carlota Falcó | **Directora E-Commerce i Comercial** Aroa Cervantes | **Responsable de Comunicació i Sponsor** Clara Narvión | **Cap de Branded Content** Begoña García Carteron | **Social Manager** Alba Abelló | **Responsable de Progràmatica i Adops Digitals** Henar Pérez | **CRM Specialist TOS** Quim Almansa | **Màrqueting i Comercial** Esther Andrés, Angelo Benetti, Jordi Caballé, Anna Katafuchi, Mercè Llubera, Juan Carlos Baena | **Coordinació de publicitat** Carme Mingo Fabregat | **Administració i Finances** Guillem Catena, Eduard Poch, Marta Tapia | **Edita** Time Out Spain Media SL. Reservats tots els drets. | **Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.**

Impressió Rotocayfo Impresia Ibérica | **Distribució** Suscripress | **Dipòsit legal** B-44772-2010
ISSN 1888-3850 | **Time Out Digital ISSN** 2462-3385 | **Exemplar gratuït, prohibida la venda**

Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya
Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència
Difusió controlada per: PPD

RECAL-CULANT RUTA

JO NO EL BUSCAVA. ELL TAMPOC A MI. JO ME N'ALEGRO DE HAVER-ME'L TROBAT. ELL MAI HO SABREM. QUAN M'HO VAN PROPOSAR VAIG DIR QUE NO, GAIREBÉ COM MECANISME DE DEFENSA PERÒ DE SEGUIDA ERA UN SÍ. CREIA QUE PODIA SER DIVERTIT I HO HA ESTAT. MOLT. I ÉS QUE, DE VEGADES, ET REGALEN COSES QUE NO SABIES QUE VOLIES

Per **Carlos Zanón**

ALGUNA COSA NO FUNCIONA AL COS DE CARVALHO. PENSA CUIDAR-SE? NO GAIRE, LA VERITAT. EN EL SEU PARTICULAR DESCENS A L'INFERN GASTRONÒMIC, LA REDACCIÓ D'UNA RUTA DE TAPES ESPANYOLES A BAR REGENTATS PER XINESOS. JA HO SAPS, NO CAL RESERVA.

DOMICILI, LLOC DE TREBALL... QUI ÉS VOSTÈ?

Em dic Pepe Carvalho Larios.
Com el detectiu?
Sí, com el detectiu.
Quina casualitat.
Potser no tanta.

Al pensar-hi, la primera imatge fou, esclar, el moment en què vaig conèixer el detectiu privat que matà en Kennedy. Recordo una edició de butxaca que anunciava Manuel Vázquez Montalbán com el guanyador del Premi Planeta. Al col·lega de l'Hospitalet de Llobregat que em va deixar (amb tornada, eh?) La soledad del mánager, Tatuaje o la premiada, la que gairebé tothom coincideix a dir que és el millor de tots els Carvalho: Los mares del sur. Els intercanviaves entre discos de Supertramp, Derribos Arias o els Undertones, les primeres del Mendoza, *Benzina* del Quim Monzó, un número d'*El Cairo* o qualsevol recopilació dels contes de Julio Cortázar. Art popular en el millor sentit de les dues paraules. Art, literatura en aquest cas, que no oblidava que darrere d'un llibre hi ha lectors que, d'una forma directa i natural, entregaven el seu temps per trobar coses que no sabien que necessitaven, aquesta meravellosa serendipitat que és la lectura. Com no voler pertànyer a alguna cosa així? Amb tot, el privilegi de treballar amb el personatge més icònic de la literatura policial en castellà tenia molts riscos i les seves qüestions problemàtiques. El debat hi era i totes les posicions respecte de treballar amb un personatge creat per un altre autor ja mort tenien sentit i raons. Havia estat una proposta per part d'una editorial diferent de la meva, d'una agent que no era la meva i per part de la mateixa família de MVM, Dani Vázquez i Anna Sallés. Això ja em donava una clau que no vaig perdre de vista en cap moment. Ells volien un llibre a la meva manera. Jo ni podia ni sabia ni volia escriure un llibre de MVM. Jo volia i creia que podia i sabia escriure un llibre amb Pepe Carvalho, això sí. Era qüestió de rellegir-lo i reescriure'l de nou. Fer una novel·la meva amb un protagonista i un ecosistema literari prestats durant les pàgines d'un únic llibre.

Vols fer un passeig amb aquest Ferrari?
Ok, però no el deixis que no el reconeguem quan acabis, eh?
Ho intentaré.

Com sempre en aquest ofici de posar una paraula rere l'altra, la qüestió era prendre decisions. La llibertat va ser total només amb una condició: que Carvalho cuinés. De fet, jo volia el contrari, però vaig entendre que no fer-ho seria desnaturalitzar-lo massa. Finalment, Carvalho cuina, però diguem que la seva relació amb el menjar ha canviat una mica per motius aliens a ell. A què em refereixo? Crec que per saber-ho hauràs de llegir *Problemes d'identitat*.

Vaig fer els deures. Investigar els primers passos del personatge. Carvalho els va fer a les pàgines de la revista *Interviú*. El detectiu hi apareixia com a interlocutor del periodista MVM amb qui,

CARVALHO PRESUMEIX DE NOMÉS TENIR UN SINGLE QUE LI VA TOCAR A UNA TÓMBOLA. PERÒ LI AGRADA AZNAVOUR I VA TREBALLAR A LA PORTA DEL CBGB AL NOVA YORK DELS 70. ÉS AMIC DE DOC POMUS, ASSALARIAT DE WILLY DE VILLE I NÒVIO DE DEBBIE HARRY. I ELL SENSE SABER-HO.

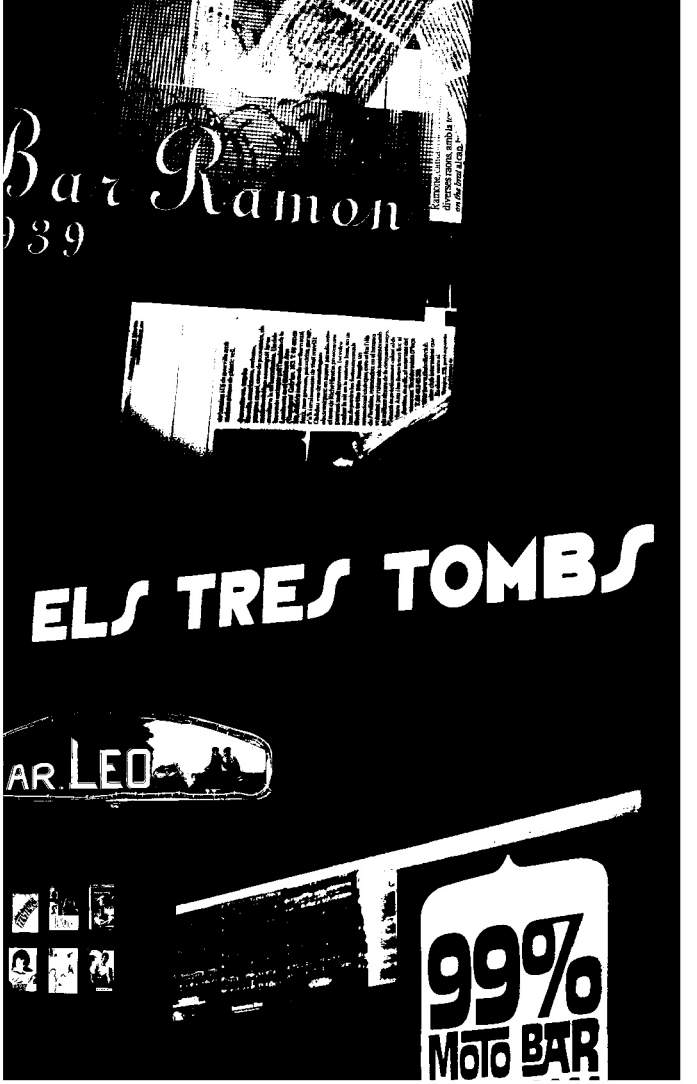

setmanalment, comentava aspectes de l'actualitat. També em vaig llegir i rellegir tots els Carvalhos excepte les dues parts de *Milenio*, la seva obra editada pòstumament, perquè no volia trobar-me atrapat en un final determinat.
També em va passar pel cap que no visqués a Vallvidrera i de fet, a les primeres versions de la novel·la, el canviava de muntanya i el feia viure al Carmel. Creia que es podien fer moltes coses amb el personatge però també que els lectors de tota la vida de Carvalho mereixien retrobar-se amb el seu món, que una certa iconografia *carvalhística* havia de restar esperant la seva lectura. Així que Carvalho seguiria vivint a la torre de Vallvidrera on Montalbán va disposar que visqués. Un lloc des d'on veu la metròpoli, Barcelona, com l'escenari on succeeixen coses, on es representa la vida. La mirada de l'autor. El Carmel era la muntanya del Pijoaparte i Collserola la de Pepe Carvalho.
El seu despatx també continua al mateix lloc on era a la resta de les novel·les de la sèrie. Una ubicació que mai es determina però davant i a l'atura –més o menys– del **Gimnàs Colón**, Rambla avall, tocant al Port. La novetat el 2017 és que s'ha ampliat el despatx. Biscúter continua a la tribu de Carvalho però a aquesta s'hi ha afegit Estefania Briongos, neta d'Anna Briongos, una vella clienta ubicada als mars del sud de l'extraradi barcelonès. I Charo, l'altra supervivent de la tribu original? Bé, tenim notícies d'ella però per aquestes pàgines mantindrem el misteri, d'acord?
Una vegada ubicat domicili i despatx al mateix lloc on eren, aquest Carvalho que és i, al mateix temps, no és el que tothom coneix es mourà per altres llocs, bars i etcètera. Té noves relacions i noves inquietuds culinàries, per dir-ho d'alguna manera.

HISTÒRIA DE DUES CIUTATS

Problemes d'identitat és una novel·la que succeeix a Madrid i Barcelona. De fet, el llibre comença a la primera, a una habitació de l'Hotel de Las Letras, ubicat a la Gran Vía. Ara que hi penso és com quan Loquillo va participar l'última vegada en les festes de la Mercè, i el concert començava amb En las calles de Madrid. Un personatge 100% Barcelona (Loquillo, Carvalho) deslocalitzat a la ciutat que simbolitza el seu contrari, el seu bessó, el mateix mirall. També una antiga cançó de Loquillo té a veure amb el títol. Mis problemas con las mujeres. Bé, com va dir en el seu dia Godard, el que és important no és d'on treus les coses, sinó on les portes. A més, Loquillo va cantar Besos robados, que és el títol d'una pel·li de Truffaut, així que tot ens queda molt de préstecs amagats, Nouvelle Vague i un xic pedant. Molt Barcelona, també.
A una de les parets de l'habitació des d'on arrenca l'acció de la novel·la, un paràgraf del periodista i narrador polonès Kapuscinski. Fa referència a l'oblit i voler o no recordar. Carvalho vol fer-ho? I nosaltres, com a societat, com a ciutat, ho volem? L'investigador privat transita per un any, 2017, en què tothom té problemes d'identitat propis: el país, la ciutat, la ciutadania, el detectiu, l'autor.
Carvalho no és a aquesta novel·la un personatge ferit de nostàlgia. Barcelona ha canviat. Barcelona és a estones un aparador, territori conquerit pel turisme massificat tant com per les forces okupes (*Gaudí t'odia)*, però segueix sent una maquinària viva, una presó que Carvalho somia deixar enrere sabent que no podrà fer-ho mai, tal com va rumiant mentre corre pels carrers de la Barceloneta perseguint un malparit i, per la seva banda, sent perseguit ell per dos urbans. S'amaga temporalment al número 5 del carrer de la Sal, on hi havia la mítica llibreria **Negra i Criminal**. Carvalho manté la seva particular relació amb la seva ciutat d'adopció, Barcelona. Crec que no cau al parany de confondre joventut amb felicitat (que fantàstica i oberta era Barcelona quan nosaltres érem joves!) ni tampoc creure que el progrés sempre és en positiu. La mort dels barris, del teixit de barriada a causa de l'especulació immobiliària i el turisme de 4,3 hores (aquesta és la mitjana d'estada dels turistes vomitats pels creuers al Port) són un futur però no l'únic futur. Barcelona, Barcelona i Barcelona: carrils bici, delinqüència, policia, bars i comerços oberts i terrasses tancades però també molt més que això.
La relació de l'investigador amb l'altra capital es veu enterbolida per la recerca d'una dona mig viva, mig morta. Madrid li fa mal i freqüenta cafeteries a prop de l'estació d'Atocha i al carrer de Cedaceros, l'Hospital de San Rafael i un bon grapat de bars, cocteleries i fins i tot un local on has de portar el submís de casa. Llocs com Josealfredo, La Libre, Gruta 77 o Calvario... Hi ha itinerari per al *Time Out* edició Madrid, si es vol.

ESMORZAR, VERMUT, DINAR, SOPAR

Aquest Carvalho no és sistemàtic ni tampoc gaire ordenat. Crec que no ho va ser mai. La ciutat, Barcelona, és per ell un laberint conegut alhora que misteriós. L'investigador privat té vicis que no coneixíem. Perquè odiar la música i cremar llibres, de tan coneguts pel gran públic ja no són vicis sinó aficions i només a un paio com Carvalho i a un autor com Manuel Vázquez Montalbán se'ls podia permetre la crema de

llibres (que no era sinó una selecció cervantina i quixotesca de crítica literària). Un d'aquests nous vicis és anar a la **Filmoteca de Catalunya**, al cor del Raval, més concretament a la plaça de Salvador Seguí, i llogar el màxim de pel·lícules permeses –sis d'una tacada!–. A casa seva, el televisor només li serveix per a això. La programació televisiva no té en Pepe Carvalho un gran admirador. D'HBO o Netflix no dona notícies de conèixer-ne l'existència.
Si és al despatx deixa el cotxe –un Focus– a l'aparcament que queda a prop, el **Garatge Drassanes** al portal de Santa Madrona. Si –com ell– puges per la Rambla de seguida et trobaràs alguna de les terrasses que acull turistes com salmons riu amunt. Segur que és la de Guifré, un dels nous personatges que sempre que veu el Pepe li diu Tom Jones per motius que ni Carvalho i, possiblement, ni el mateix Guifré saben. Esmorzaria a la plaça Reial, al **Glaciar**, un local que no necessita cap mena de presentació. Ho faria si pogués coincidir amb en Jordi, el seu cambrer favorit. Si sabés que no hi és, optaria per alguna cosa més *vintage*: què tal el **Cafè de l'Òpera**? Malgrat ser un lloc turístic –què no ho és ara a Barcelona?–, continua tenint una aroma especial que Rosa Doria, la filla del fundador del Cafè, va voler mantenir. Però per prendre un cafè, tenim més opcions d'acompanyar en Pepe Carvalho. Per exemple, **Els Tres Tombs,** a la ronda de Sant Antoni, abans de deixar-se caure per Sant Antoni Abat i qui sap si entrar al carrer Botella, on va néixer el pare de Carvalho.
De totes maneres, Els Tres Tombs és, amb tota probabilitat, un lloc més adequat per fer un vermut. Però per fer-ho triem un altre indret de la ciutat: la Barceloneta. Aquest Carvalho transita per aquí a la recerca del més que presumpte assassí de prostitutes a qui diuen 'el Gueño'. A la Barceloneta un pot comprovar els estralls dels apartaments turístics. Només és necessari sentir el testimoni de la **Leo**, un mite del barri, antiga ballarina flamenca, i que té un local obert (carrer Sant Carles, 34) a hores "*de gent normal, del barri de tota la vida*", i dedicat a la memòria de Bambino, cantant dels 60 i 70, de *copla desgarrada*; Raphael, Rocío Jurado i María Jiménez no van ser sinó intents d'adaptar Bambino als gustos i criteris benpensants del públic. Carvalho busca 'el Gueño' per tot el barri però és a la **Taverna Iberia** (Almirall Churruca, 4) on se'l troba, però la cosa no acaba gaire bé per a cap dels dos. Però això no té res a veure amb la Taverna Iberia, un racó *perico* per a la gent del barri, de tota la vida, que val la pena visitar pel servei i la decoració del local.
Si volem fer una cervesa podem canviar de barri. El **99% Moto Bar** queda lluny de la Barceloneta, al barri de les Corts concretament. Segons es fa dir a Problemes d'identitat al seu propietari, Jordi Bou, Manuel Vázquez Montalbán de vegades venia d'incògnit a tastar les seves hamburgueses i els seus plats combinats. No ha pogut ser confirmada aquesta afirmació. Pepe Carvalho no li dona cap credibilitat. Al carrer de Joan Güell, l'estètica rockera mana i si et plau comprar-te una Harley, tens la botiga al costat mateix.
On segur que hauria dinat –i és possible que ho fes– l'autor de *Galíndez* és al **Bar Ramón**. Excel·lent cuina i tracte, que deien les guies turístiques

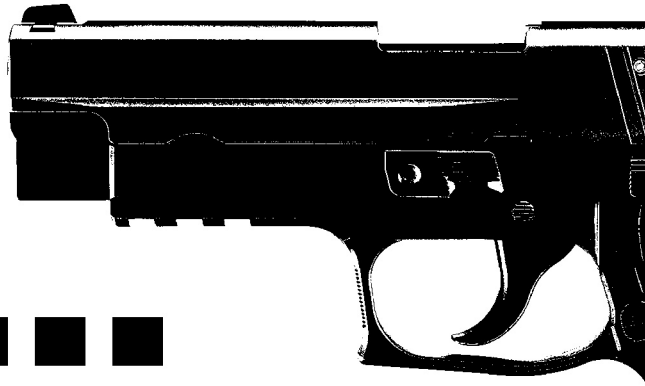

d'abans, les de paper i fotos. Oberta pel senyor Ramón –obvi!– el 1939, és al número 81 del carrer de Borrell gairebé tocant l'ara remodelat mercat de Sant Antoni. Encara que la deriva vegana de Biscúter –no sabem si temporal o definitiva– el porta al Green Spot de la Barceloneta. No hi menja malament allà, Carvalho, no, però... repetiria? Per si ho torna a fer, recordem l'adreça: carrer de la Reina Cristina, 12.
A la nit, si no fa Ruta Tapes Xineses amb l'advocat Subirats, el seu lloc per beure ja de nit és, sens dubte, la **Cocteleria Milano**, encara que el **Boadas** (Tallers, 1) segueix sent un lloc de còctels magnífics, com també ho és, encara que més cridaner, el **Caribbean** (Sitges, 5), que a més no té cobertura per a alguns telèfons mòbils, cosa que es podria considerar un dels motius per anar-hi.
La Cocteleria Milano, ubicada a la ronda de la Universitat, 35, té, com es diu a la novel·la, aspecte de profecia autocomplerta. Baixes les escales fins al pis inferior on queda la cocteleria i tot el que imagines d'un local es compleix. Hi ha un petit escenari on es fan actuacions. La nit que Subirats i Carvalho hi fan una copa no hi actua ningú. Bé, només Carvalho.
De totes maneres, si vol provar d'entretenir-se amb alguna cosa semblant a la música que no ofengui les seves oïdes és probable que acompanyi la seva amiga periodista de successos de *La Vanguardia*, Laura, al **Café Europa** (Diagonal, 469), on un cantant cubà –altament probable que ho sigui, almenys– deixarà caure boleros i altres armes de destrucció emocional massiva, o bé, si finalment ens hem quedat al Milano, el Caribbean o el Boadas, anem al **City Hall** (rambla Catalunya, 2-4), que hi ha actuació d'imitadors d'Elvis, encara que tothom sap que encara que es presentin molts pretendents, només hi haurà un Rei.

Li agrada Elvis, Carvalho?
Bé, jo soc més de Priscilla.

L'INVESTIGADOR PRIVAT MÉS FAMÓS DE BARCELONA DECIDEIX MORIR-SE SENT UN CINÈFIL IRREDEMPT: ADORA TANT JOHN FORD I MELVILLE COM TARKOVSKI I DREYER. EN CAS D'INSOMNI, BÉLA TARR.

Tot al negre

Carlos Zanón situa el seu Pepe Carvalho a la Barcelona del 2017, amb la ciutat i el personatge al límit de l'abisme

Per **María José Gómez** Fotografia **Iván Moreno**

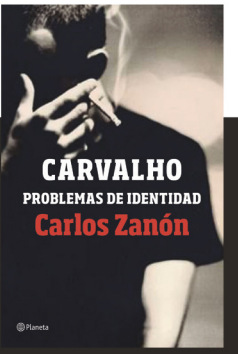

Problemas de identidad

Un Carvalho en els ossos manté el bon olfacte pels casos i per complicar-se la vida.

Planeta. 352 pàgs. 20 €.

EL MATEIX DETECTIU sorneguer, malcarat i sorrut. El mateix detectiu esmolat, intel·ligent i genuí. El mateix escenari, però en un moment històric diferent: la Barcelona desbordada i desdibuixada pel turisme, i en plena ebullició política del 2017. I un altre escriptor: Carlos Zanón. L'autor barceloní –responsable de *No llames a casa* i *Yo fui Johnny Thunders*, entre altres meravelles de regust criminal– va rebre un encàrrec difícil d'imaginar: escriure una novel·la amb Pepe Carvalho, el detectiu creat per Manuel Vázquez Montalbán, com a protagonista.

La pregunta és de rigor: per què ho vas acceptar?
Quan m'ho van oferir acabava d'enllestir *Taxi*, encara no era comissari de BCNegra. Primer vaig dir que no, perquè no se m'havia passat pel cap, no havia escrit mai un policial, i estava en un moment en què pensava que m'havia de retirar una mica de l'etiqueta. Però després vaig creure que podia ser divertit. Sí que vaig pensar que era una decisió que tenia més riscos que avantatges, però em motivava ficar-me en problemes, fer una cosa que no havia fet mai, sortir una miqueta de la zona de confort, saber que tindria una recepció complicada.

Era una proposta arriscada...
Jo em refio molt de la intuïció, i vaig pensar que podia estar guai. Per mi era un repte. Això queda fatal, però pensava en el *Batman* de Christopher Nolan: tu ja ni te'n recordes dels putos Batmans dels còmics ni de res. Però per això t'has d'arriscar. Si t'arrisques i et fots l'hòstia, diran: "Aquest tio s'ha passat, aquest no és Carvalho..." D'acord. Si fas una bona novel·la i et diuen que "això no té res a veure, això no ho faria mai el meu Carvalho..." D'acord. El pitjor és que intentis fer un Carvalho petit, un bonsai, i a sobre et quedi una merda. Això sí que és per matar-se.

Tenies línies vermelles a l'hora d'enfrontar-te al personatge?
Vaig tenir llibertat absoluta. L'única condició que em va posar l'editorial és que cuinés. El que vaig pensar des del principi és que si m'havien triat és perquè volien una novel·la escrita amb el meu estil. Jo ni sabia, ni podia, ni volia copiar un estil ni una manera de veure, així que l'havia de fer meva. He intentat preservar l'essència del Carvalho que jo he llegit, aquesta barreja de voler conèixer i decebre't amb el que saps. La idea era fer un llibre meu però que es pogués reconèixer el protagonista. No fer gaires coses que fossin contràries al que la gent té pensat de Carvalho.

El fet de triar una veu en primera persona era una manera de distanciar-te de Montalbán?
Esclar. Les novel·les de Carvalho sempre són en tercera persona, aquesta és en primera, i això feia que la novel·la forçosament fos diferent. Mirant com enfocar el tema vaig trobar que, de fet, Carvalho comença així. Neix a les pàgines d'*Interviú* i Montalbán fa el desdoblament. El fet que ja en un inici hi hagués un Carvalho de veritat i un MVM que parlava amb ell em va fer pensar: "Aquí està la clau".

Hi ha un intent d'acostar Carvalho als lectors del segle XXI amb una mirada sobre el gènere més sensible.
Aquest era un altre dels reptes. Carvalho era un personatge que queia bé, i jo havia d'intentar que continués caient bé. El seu comportament podia ser intransigent, o podia ser tot el que volgués, però havia de viure en el seu món. Per això del personatge de Charo se'n parla molt, però no apareix, perquè no sabia molt bé com gestionar-lo. I és un llibre en el qual ell parla, viu i reacciona amb una sensibilitat diferent respecte al món que l'envolta, i també amb les dones. Aquí hi ha dones fortes. Carvalho no es considera un salvador de damisel·les...

Hi has introduït moltes dones en el llibre. I participen en la trama d'una forma activa.
Sí, i que l'activen a ell. No he fet un esforç, sinó que és el que està passant. Ell treballa envoltat de dones; la majoria de les meves *jefes* han estat dones. Volia que Carvalho tingués aquesta sensibilitat.

Mentre escrivies, vam viure els moments més intensos i també tràgics dels últims anys. Com va afectar això el procés de creació de la novel·la?
Molt, perquè no sabia on posar la punta del compàs. En quin moment l'aturaves: quan estaven buscant les urnes? Quan votàvem? Al 155? Puigdemont a l'exili? Tenia la sensació que la realitat havia d'aturar-se una mica perquè jo pogués acabar la novel·la. Em vaig posar com a final el dia abans de l'atemptat [16 d'agost del 2017], sabent tot el que sabia que passaria després però sense dir-ho, per tenir una visió confosa. Això per a un novel·lista era molt inquietant, perquè, depenent del que fes, la novel·la podia quedar completament fora de lloc i fora de temps. Podia ser un desastre. I sobretot perquè Carvalho sempre dona cops a totes les bandes. És un personatge que no és patriota. Fins i tot en una de les novel·les es diu que per no tenir no té ni compatriotes. És equidistant...

Equidistant en terminologia del procés?
Jo crec que seria un anarquista, un cupaire de dretes. Alguna cosa així. Li caurien malament els comportaments de tots i la propaganda de tots. A la novel·la havia de posar personatges que donessin veu a diferents sensibilitats. Jo no sé què pensaria Carvalho, però entenc que li molestaria la propaganda i el friquisme vingués d'on vingués. Me'l veig més Rubianes que qualsevol altra cosa.

Has carregat molts dubtes i molta incomoditat en el detectiu.
Crec que és una de les coses noves del personatge. Carvalho era sempre molt segur, sabia que havia de cuidar de la seva tribu, però en el fons ser tio és confós.

I al pobre el maltractes gastronòmicament durant tot el llibre...
Era per no acabar fent el que tothom espera que facis. Sí, havia de cuinar, però cuinaria a la meva manera. Volen receptes? A la meva manera. Ell cuina però no pot menjar. I era una forma d'introduir el tema de la malaltia, i de jugar amb el personatge. El que tenia clar és que faria les coses típiques de la novel·la negra clàssica, però a la meva manera. Igual que la *femme fatale*. Hi és, però és una *femme fatale* estranya.

Personatges i casos de l'actualitat es colen a la novel·la.
Sí, està tot barrejat. Com allò del manter que va caure i casualment es va clavar un ganivet que tenia obert... Això és la literatura i, sobretot, això eren els Carvalhos: barrejar realitat amb ficció i fer-ne un poti-poti. Era divertit perquè jo no havia treballat tan clarament amb la realitat. O els narcopisos, també. Moltes coses són tretes dels diaris.

O Airbnb i les ocupacions dels pisos...
Sí. Això era típicament Carvalho. Els Carvalho eren fotos de l'aquí i l'ara. Era baixar al carrer i veure què estava passant. Això ho feia de puta mare el Vázquez Montalbán, perquè, a banda que ho sabia fer, tenia intuïció periodística dels temes. I jo creia que això havia de sortir. Fer una foto del que estava passant des del meu punt de vista ara a Barcelona. ■

"Jo crec que Carvalho seria un anarquista, un cupaire de dretes"

RESERVA ARA

Un tast de tot el que pots comprar a timeout.cat

PAULINE LE GOFF

Oui!

Què és? Una nova edició del Festival de Teatre en Francès torna a la nostra ciutat després del gran èxit d'anys anteriors.
Per què hi heu d'anar? Perquè hi trobareu una molt bona selecció d'obres de teatre contemporani del país veí i en descobrireu les noves tendències.
Per què és especial? Perquè les set obres que hi podreu veure, que parlen de l'actualitat, estaran subtitulades en castellà.

→ Del dt. 5 fins al dj. 14 de febrer. 20 h. A partir de 18 €.

Sopar i maridatge volcànic

Què és? Una proposta gastronòmica diferent en què el xef del restaurant Hetta proposa un menú de cinc plats i postres inspirat en l'aigua mineral d'origen volcànic Sant Aniol.
Per què hi heu d'anar? Perquè assaboriureu un deliciós sopar d'esperit volcànic i el maridareu amb vins i caves Gramona.
Per què és especial? Perquè és una experiència ideada per a només 40 persones, marcada per la irreverència de la cuina sana i evolutiva del xef Olof Johansson.

→ Restaurant Hetta. Ptge. Marimon, 5. M: Hospital Clínic. Dimarts 22. 45 € per persona.

Experiències als hotels

Què és? Diversos hotels de la ciutat us proposen una àmplia i llarga selecció d'activitats perquè viviu els hotels d'una manera diferent de com sempre ho heu fet fins ara.
Per què hi heu d'anar? Perquè gaudireu de deliciosos còctels, tastos, sessions musicals, menús únics, spas relaxants i molt més en els millors hotels de Barcelona.
Per què és especial? Perquè totes les ofertes es venen en pack de dues persones per tal que pugueu gaudir de totes les activitats amb la millor companyia.

→ Diverses dates, hotels i preus.

El petit príncep

Què és? El musical que any rere any triomfa entre petits i grans torna a la sala BARTS en la seva cinquena temporada.
Per què hi heu d'anar? Perquè gaudireu del popular conte francès a través d'un espectacle únic, ple de màgia, música i emoció que us farà volar per les estrelles.
Per què és especial? Perquè aquesta temporada el musical estrena una nova cançó composta per Manu Guix i cantada per nens i nenes de diverses escoles de Catalunya.

→ Sala BARTS. M: Paral·lel. Fins al 10 de febrer. Diversos horaris. Des de 15 €.

Guitar BCN: Adrià Puntí

Què és? El cantautor gironí ofereix dos concerts dins del festival Guitar BCN, un a la sala BARTS i l'altre a la Sala Apolo.
Per què hi heu d'anar? Perquè Puntí oferirà un espectacle que es presenta com a teatre real i sincer, on la música portarà el fil conductor de l'argument.
Per què és especial? Perquè el seu espectacle fa servir la tecnologia del moment que vivim, però sense deixar enrere la senzillesa de la interpretació.

→ Sala BARTS. Dc. 6 de febrer. 21 h. Sala Apolo. Dv. 8 de març. 21 h. M: Paral·lel. Des de 25 €.

Teatre, música, gastronomia: troba les millors entrades a **timeout.cat/reservabcn**

Time Out BOX
TAULA X DOS

MENJA A 10 DELS MILLORS NOUS RESTAURANTS A MEITAT DE PREU

EDICIÓ LIMITADA
Només en tenim **1.000 unitats**

MILLORS NOUS RESTAURANTS. 49 €

Una selecció Time Out que et permetrà:

- **Degustar un àpat per a dues persones en tots els 10 restaurants exclusius** escollits pels nostres crítics.
- **Pagar la meitat** del preu dels plats de la carta, sense menú tancat.
- **Reservar taula quan et vingui de gust**, sense restriccions en dates ni horaris.
- **Estalviar fins a 450 euros** en un any.

Descobreix els restaurants i compra la teva Box abans no s'exhaureixin a timeout.cat/box o a les botigues Abacus.

10 DELS MILLORS NOUS RESTAURANTS: Amassame, Hawker 45, Ekubo, La Tartarería, La Picantería de l'Escribà, El Tarantín, Mazah, Telefèric, Bar Local, Bolero Bar.

Abacus Cooperativa

Time Out

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

CHRIS STEELE PERKINS
Survival programmes

És Blue Monday i m'agrada

El 21 de gener és el dia més trist de l'any. Volíem proposar antídots contra la tristesa però, què coi, la *Maria Junyent* la reivindica

ANTONI BOFILL
Madama Butterfly

UN PSICÒLEG DE la Universitat de Cambridge, Cliff Arnal, va publicar l'any 2005 una fórmula força dubtosa segons la qual volia demostrar que el tercer dilluns de gener és el dia més trist de l'any. Una agència de comunicació va aprofitar la dada per fer diners: si voleu combatre la tristesa del Blue Monday, aprofiteu per comprar bitllets d'avió per a les properes vacances. En definitiva, compreu felicitat. Nosaltres, en canvi, volem aprofitar la data per reivindicar la tristesa i la serietat com a estat d'ànim poderós, necessari i motor de canvi. D'aquí aquestes propostes.

DE QUÈ VA...
Cinc propostes per mimetitzar-se amb el dia més trist de l'any.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè la felicitat està sobrevalorada.

Lazzaro feliz

Estem tan podrits que ni un àngel podrà salvar-nos? La directora Alice Rohrwacher ens presenta el personatge de Lazzaro, imatge de la bondat pura, abandonat a la nostra perversió amb una confiança que emociona, per poc habitual. És apagar-se la pantalla i vessar unes llàgrimes que podrien ofegar la sala. Per si us falten motius, va guanyar el millor guió a Canes i el premi del públic a Sitges.

Serotonina

Que no us enganyi el títol de la nova novel·la de Michel Houellebecq. *Serotonina*, publicada al gener, reincideix en la decadència imparable d'Europa, d'Occident i de les persones que l'habitem. Si voleu sentir-vos acompanyats, identificats, menys miserables o conformes amb la vostra (nostra) condició, endinseu-vos en la vida de Florent-Claude Labrouste; un home de 46 anys que es medica amb Captorix, alliberador de serotonina, per fugir de la realitat.

Madama Butterfly

El drama de Cio-Cio San: geisha ferida en l'orgull i l'honor pel tinent nord-americà Pinkerton. Amors que no ho són, suïcidi, desesperació i música de Puccini. Si heu de buidar llagrimall i esteu disposats a vessar també la cartera, correu a veure *Madama Butterfly* al Liceu, que és un dels grans muntatges de la temporada. Si sou de la majoria de barcelonins que no ens podem permetre una entrada, podeu optar per les entrades de zero visibilitat, a uns 15 euros.

Survival programmes

La Virreina exposa un projecte de l'Exit Photography Group, col·lectiu format per

Michel Houllebecq

MARIA DIAS

Lazzaro feliz

Nicholas Battye, Chris Steele-Perkins i Paul Trevor, que documenta la pauperització de les classes populars a set ciutats angleses: Londres, Birmingham, Liverpool, Newcastle, Middlesbrough, Glasgow i Belfast entre el 1974 i el 1979.

Feministes aixafaguitarres

Des de cap perspectiva la xerrada de l'autora feminista Sara Ahmed és trista. Al contrari: serà lluminosa, i incisiva, com el seu discurs. Si la posem a aquesta llista, és perquè Ahmed reflexiona sobre la felicitat i el feminisme, sobre aquella idea social del feminisme com a forma d'infelicitat. La conferència serà el dilluns 21 a les 18.30 h al CCCB. ■

Busca la felicitat a **timeout.cat/que-fer**

En col·laboració amb el CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

COM POT SER
QUE HI HAGI GENT
QUE SEMPRE
TROBA TAULA
ALS RESTAURANTS?

Reserva taula a timeout.cat/reservarestaurant

Time Out

CAP DE SETMANA IDEAL

Divendres

MARIA DIAS

50es50: Louise Sansom i Sergi Egea

La Rouge del Raval tanca el cicle 50=50, en què dues persones es coneixen a l'escenari i comparteixen les seves cançons per primera vegada davant del públic.

→ La Rouge. M: Paral·lel. 22 h. 10 €.

BEURE

Fira de Cervesa Artesana

La Penya Barcelonista de Sant Antoni organitza la setena edició de la Fira de Cervesa amb la presència estrella de les cases Brewdog i Mikkeller. Alcem la copa!

→ M: Sant Antoni. D'11 a 23 h.

EXPOSICIÓ

L'esclat dels còmics

La mostra exposa al voltant de 130 obres originals en paret i en vitrina, classificades en contrastos tècnics, mestres i deixebles i l'arribada de l'esclat a Espanya.

→ Arts Santa Mònica. M: Drassanes. Fins al dg. 20.

SOLIDARI

Marató de donants de sang

El Banc de Sang ha activat la campanya de donació més gran de l'any i el dv. 18 és l'últim dia per participar-hi. L'objectiu és aconseguir arribar a les 10.000 persones.

→ donarsang.gencat.cat

Dissabte

GASTRONOMIA

Taller de pa artesà

La xef Lara Petrella, de l'espai ROC35, ensenyarà a fer pa artesà amb ferment biodinàmic, a partir de farines ecològiques que reivindiquen l'autenticitat.

→ Roc35. M: Llacuna. 11.30 h. 45 €.

EXPOSICIÓ

Kosmos Panikkar

Exposició que vol difondre i debatre, amb un discurs pedagògic i creatiu, l'obra excepcional i poc coneguda del filòsof Raimon Panikkar.

→ Palau Robert. M: Diagonal. De 10 a 20 h. Fins al 3 de febrer.

MARIA DIAS

Tres Tombs Sant Antoni

Llarga vida als animalons que ens acompanyen. La cavalcada dels Tres Tombs més antiga de la ciutat –ja té 194 anys– arrenca a les 10.30 h amb una concentració a la cruïlla de l'avinguda Paral·lel i el carrer Tamarit.

→ M: Poble Sec. A partir de les 10.30 h. Gratis.

Diumenge

MO PASCUAL

What's the story (Morning glory)

Tornen les matinals de clàssica a l'Apolo, i arrenca el *performer* Rubén Ramos Nogueira.

→ Sala Apolo. M: Paral·lel. 11 h. 12-14 €.

CIRC

Nu. 23è Circ d'Hivern

Últim dia per veure l'últim espectacle del Circ d'Hivern de l'Ateneu de 9Barris, a càrrec de la companyia Animal Religion.

→ Ateneu Popular 9Barris. M: Trinitat Nova. 18 h. 12 €.

FESTA MAJOR

Correfoc infernal

Si no temeu l'infern i us sentiu cridats pel foc, podeu acomiadar les festes de Sant Antoni sota el correfoc dels diables.

→ Jardinets de l'Alguer. M: Sant Antoni. 19.45 h.

7È FESTIVAL SÂLMON<

22 GENER — 10 FEBRER 2019

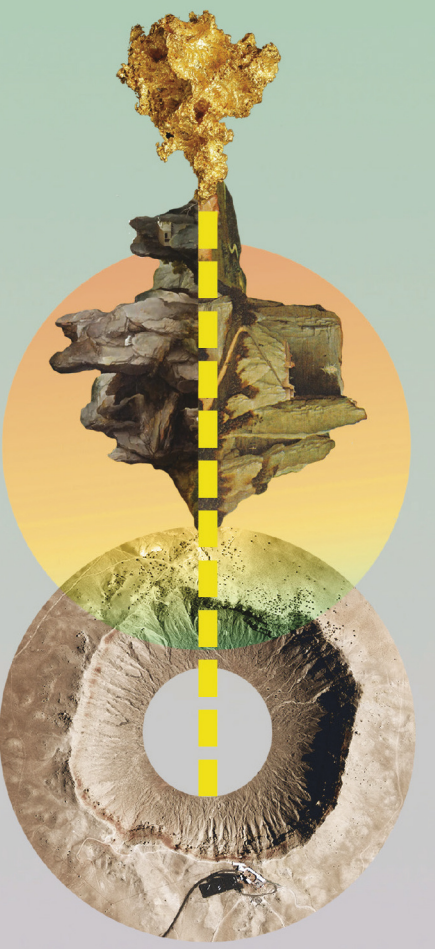

DANSA, PERFORMANCE, ARTS VIVES CONTEMPORÀNIES

AZKONA & TOLOZA, VÉRTEBRO, PAZ ROJO, ORQUESTINA DE PIGMEOS, INICIATIVA SEXUAL FEMENINA, BÁRBARA BAÑUELOS, ENSEMBLE TOPOGRÀFIC I XAVI LLOSES, MANUEL RODRÍGUEZ, CARMELO SALAZAR, CHIARA BERSANI, JEFTA VAN DINTHER, EL POLLO CAMPERO COMIDAS PARA LLEVAR, MÒNICA MUNTANER I ROSA MUÑOZ, LOS DETECTIVES I MÉS...

AMB L'IMPULS DEL GRANER, MERCAT DE LES FLORS I FABRA I COATS - FÀBRICA DE CREACIÓ.

UNA EDICIÓ MEDIADA EN DIÀLEG AMB L'ANTIC TEATRE, LA CALDERA, FUNDACIÓ JOAN MIRÓ I LA PODEROSA, AMB LA COMPLICITAT DEL MACBA, MNAC, CAIXAFÒRUM, L'AUDITORI, ZUMZEIG, SALA HIROSHIMA, IBERESCENA I AC/E.

ENTRADES DES DE 8€

WWW.SALMON-DANCE.COM

#SALMONFEST19

Tens moltes més idees a **timeout.cat/cap-de-setmana**

NO T'HO PERDIS

La festa més porca del Clot

JA ÉS AQUÍ, per cinquè any consecutiu, la Porkada del Clot, un dia ple d'activitats organitzades pels Diables del Clot per celebrar una festivitat ben peculiar amb motiu de les festes de Sant Antoni. Ben aviat, a les 11 h, ja comença la rauxa amb el primer tastet de tapes –de carn de porc, per descomptat– pels voltants del mercat del Clot, amb la companyia del protagonista de la festa, el Pork del Clot, el capgròs d'un porc senglar amb una cuirassa de combat.

La festa grossa, però, comença a les 17 h, amb el Porkatapes, un recorregut pels bars i locals que participen en la diada. Tres tapes i una cervesa us costaran 6 euros, i podeu comprar els tiquets als mateixos bars participants.

L'esperat correfoc (o més aviat *correporcs*, en aquest cas) arribarà a les 20 h, a la plaça del Mercat. Durant el recorregut veurem el Pork del Clot en tota la seva esplendor, escopint foc pels seus vuit orificis situats a la boca, al llom i al cul.

Aquesta oda al món porcí no és totalment arbitrària, sinó que fa honor a la llegenda que explica com sant Antoni Abat va guarir miraculosament un garrí que des d'aquell moment el va acompanyar. D'aquí en sorgeixen les representacions de sant Antoni acompanyat d'un porc o celebracions tan divertides com aquesta. ■ *Mar Vallverdú*

DE QUÈ VA...
Una festa amb menjar, música i foc de la qual els porcs en són els protagonistes.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè de correfocs n'hi ha molts, però de *correporcs* només n'hi ha un.

→ Mercat del Clot. M: Clot. Dissabte 19. Gratis.

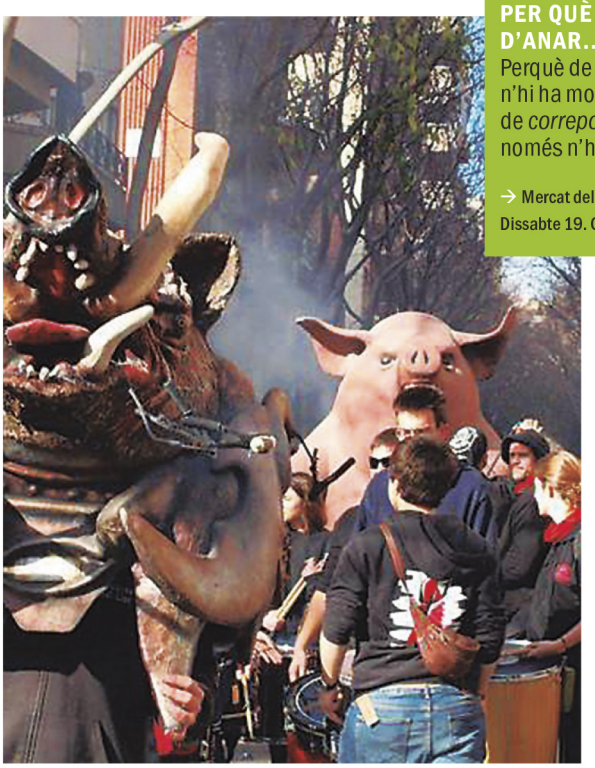

ITINERARIS

Tres rutes guiades per descobrir el passat i present de la ciutat.

↑ Rutes desconegudes

El Centre Cívic Cotxeres de Sants ens convida a descobrir els nuclis urbans de les viles més properes a Barcelona: Sants i la Creu Coberta, Sarrià, Gràcia, el Poblenou, la Sagrera i Sant Andreu i també Horta.

→ Diumenges. Del 20 de gener al 24 de febrer. 58,08 € (sis itineraris).

EUGÈNIA SENDRA

↑ Passejades per Barcelona

La millor manera de conèixer la ciutat és caminar-la tant com es pugui. Des del Centre Cívic Urgell proposen mirar l'Eixample, la Gràcia i el Sant Gervasi menys transitats amb temps i com si fos la primera vegada.

→ Dilluns. Del 21 de gener a l'11 de març. 79,57 €.

MARIA DIAS

↑ Les curiositats de Sant Gervasi

Allunyada del ritme frenètic del centre de la ciutat, aquesta zona residencial va ser on part de la burgesia i persones benestants hi van deixar la seva empremta al segle XIX. L'itinerari se centra en els voltants de la plaça Molina.

→ Dissabte 26. 10.30 h. 14,92 €.

Amb nens

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

El futur serà vostre

L'EXCÉS DE JOGUINES i regals es pot combatre aixoplugant-nos a les biblioteques de la ciutat, on trobem cultura i formació per a nens i joves. A la Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra, per exemple, tenen dos projectes infantils molt potents. D'una banda, l'American Space Barcelona, un programa en col·laboració amb el consolat dels Estats Units que impulsa els estudis en ciència, tecnologia, enginyeria, matemàtiques i arts trencant la bretxa de gènere, també dona informació sobre la història i cultura dels Estats Units i orientació per si s'hi vol anar a estudiar –i, òbviament, classes d'anglès–. I d'altra banda participen en el Technovation Challenge, un programa només per a nenes de 10 a 18 anys en què, guiades per dones mentores, crearan una aplicació que resolgui un problema social que elles mateixes han detectat. Comença al gener i acabarà al maig.

Els ordinadors són l'eina del present i també del futur, i els joves els controlen com volen. A la Biblioteca Vapor Vell, entre d'altres, programen el CodeClub, tallers de programació per a nens i nenes de 9 a 12 anys en deu sessions del gener al maig (la primera el ds. 19) i que són guiades per voluntaris, normalment alumnes universitaris. L'activitat és gratuïta i les places són limitades amb inscripció prèvia obligatòria! ■ *Erica Aspas*

Technovation Challenge

TECHNOVATION

DE QUÈ VA...
Activitats al·lucinants per a nens a la Xarxa de Biblioteques.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè són educatives, divertides i accessibles.

→ Biblioteques de Barcelona. Gratis.

EL TOP 3

Teatre infantil

Tens més plans per fer amb la canalla a **timeout.cat/nens**

Alícia al país de les meravelles

→ Teatre Romea. M: Liceu. Diumenge 20 i 27 de gener. 12 h. 15-20 €.
Marta Buchaca ha donat un nou aire al conte clàssic de Lewis Carroll. Els personatges més famosos de la història estan acompanyats de jocs i efectes audiovisuals que atraparan les noves generacions. Aquesta Alícia del segle XXI ens fa reflexionar sobre l'abús del mòbil i les noves tecnologies. Teniu una nena de 10 anys amb mòbil nou, un conill blanc lladre i una aventura per recuperar-lo.

Nyam, nyam!

→ Centre Cívic La Sedeta. M: Joanic. Dimarts 22. 17.30 h. Gratis amb reserva prèvia.
Aquest espectacle de la companyia Daquidallà està pensat per als més petits i ara el podeu veure de franc a La Sedeta. Us hi espera una tarda plena de música, cançons senzilles que proposen un joc entre l'infant i l'adult.

Els músics de Bremen, el musical

→ Aquitània Teatre. M: Hospital Clínic. Ds. 19, 16.30 h, i dg. 20, 12 h. Des de 10 €.
Un ase maltractat al qual volen sacrificar per vell fuig a Bremen, allà es trobarà amb un gall que s'escapa del corral, amb un gos expulsat per altres gossos per ser d'una altra raça i amb una gata cansada que es riguin del seu somni de ser cantant. La companyia Plak-Plak Teatre està darrere d'aquesta comèdia dels germans Grimm.

Cinema

Coordina Josep Lambies
timeout.cat/cine

PARLEM AMB...

M. Night Shyamalan

A 'Glass', el director acaba la trilogia que va començar a 'El protegido' i va seguir a 'Múltiple'. Per *Helen O'Hara*

QUAN TENIA POC més de 20 anys, Shyamalan es va convertir en un dels nens mimats de Hollywood, quan *El sexto sentido* va esdevenir un fenomen en boca de tothom, seguit d'*El protegido*, un pas de rosca en el gènere dels superherois que cada cop té més estatus d'obra de culte. La seva nova pel·lícula, *Glass*, tanca una trilogia que mai no es va anunciar com a tal.

Quant de temps després de l'estrena de *Múltiple* vas trigar a donar forma a *Glass*?
Mirant-ho retrospectivament, semblava inevitable que després de *Múltiple* hi hagués una altra pel·lícula, però mai no va estar tan clar. Hi havia dues qüestions. Primer de tot, *Múltiple* havia de tenir èxit. I, més important, jo havia d'aconseguir convèncer dos estudis. Volia fer-la a la meva manera [amb un pressupost baix], per tal de poder prendre totes les decisions, i tant Universal com Disney volien pagar-la. Hi va haver un parell de moments temptadors d'"agafa els diners i au". Però sabia que si ho feia a la meva manera només treballaria amb gent que realment estigués apassionada amb el projecte. La idea era "et pagarem [una part proporcional de la recaptació de taquilla], així que si fem una gran pel·lícula tots hi sortim guanyant".

Va ser difícil unir aquests tres personatges en un guió?
Normalment, la part d'escriure és una tortura per mi. Sempre em començo a preguntar sobre el meu valor com a artista i com a ésser humà [riu]. Aleshores escric una frase que m'agrada i s'obre una finestra. A *Glass* era diferent perquè ja coneixia els personatges i em sentia impacient per anar construint les escenes.

Sembla que la reputació d'*El protegido* ha anat creixent des de la seva estrena. Ho sents així?
Això és el que més m'agrada de les meves pel·lícules, que tenen una bona vida pròpia. *El protegido* té molta integritat. Vam construir cada set per encaixar-lo en cada enquadrament de càmera. Va ser molt extravagant, tractant-se d'una producció que era artística però que també estava pensada per al gran públic. L'audiència va acabar sentint-se confosa perquè és fosca, el final és el principi i un personatge per qui al principi sents simpatia resulta ser dolent.

És sorprenent que no hi hagi més pel·lícules que s'hagin acostat a l'univers dels superherois de la manera sòbria i realista d'*El protegido*. Potser *Batman begins* n'és el cas més proper.
Sí, i *Logan* també una mica. Però és difícil perquè la majoria adapten còmics que ja existeixen. Si en la font d'inspiració el superheroi té rajos làser que li surten dels ulls, així és com ha de ser en la pel·lícula.

Com ha sigut reunir les teves estrelles? Bruce Willis sembla un paio dur de convèncer.
En Bruce és famós des de sempre, així que és el més difícil de tots, però alhora saps que si diu que sí la pel·lícula funcionarà de meravella. I així va ser.

Què hi aporta James McAvoy?
En James va néixer per fer el paper de l'assassí de *Múltiple*. Jo li vaig dir això, "has passat de ser un bon actor a convertir-te en el millor actor de la teva generació, perquè ningú no ho pot fer, això". Heu de veure el que fa a *Glass*.

A *Glass* hi ha referències a alguna altra de les teves pel·lícules?
Hi va haver un moment una mica entremaliat per part meva en què vaig pensar de fer una referència a *The visit*, sí, però per sort vaig ser prou madur per descartar-ho ràpidament. No és per oportunisme comercial que he volgut creuar trames, no soc el tipus de director que fa seqüeles. En aquest cas, l'única intenció era que la història original tingués un bon final. ■

"Em pregunto pel meu valor com a artista i com a ésser humà"

Les estrenes de la setmana a **timeout.cat/estrenes-cine**

Glass

★★☆☆☆

A NINGÚ NO li agraden els espòilers, menys encara quan es tracta d'una pel·lícula de Shyamalan. Jo mateix m'hauria mort si m'haguessin donat alguna pista del final d'*El sexto sentido* o *El bosque*, abans de descobrir-lo pel meu compte. Considereu això una advertència. No llegiu cap crítica de *Glass* abans de veure-la. De fet, si en sou fans incondicionals, potser tampoc no n'hauríeu de llegir cap després, perquè el més probable és que us fem enfadar molt. Hi estem d'acord?

L'any 2016, Shyamalan dirigia *Múltiple*, un thriller que tractava d'un assassí en sèrie psicòpata a qui interpretava James McAvoy. O això ens pensàvem. En els últims segons, descobríem que en realitat es tractava d'una seqüela d'*El protegido*, un impecable film paranormal de l'any 2000 que ens va fer pensar que els superherois existien i vivien a Filadèlfia. A *Glass*, Shyamalan tanca la trilogia, una mica cregut i fanfarró. La major part del metratge està constituïda per avorridíssimes sessions de teràpia en grup hiperverbals. Allà, McAvoy seu al costat de Bruce Willis i de Samuel L. Jackson, que fa de Mister Glass, un home malvat a qui se li trenquen els ossos, encadenat a una cadira de rodes, que té tendència a sermonejar quan no es troba en estat catatònic.

La pregunta de fons és si els paios són o no són superherois. Shyamalan inverteix tant de temps a respondre-la que al final s'oblida de crear tensió i suspens, sobretot en l'escena de la fugida, tirant a insípida. ■ *Joshua Rothkopf*

La favorita

★★★★☆

UN LUXOSÍSSIM TAST de la vida en una cort del segle XVIII, on hi ha confabulacions de nobles amb perruca, curses d'ànecs i altres esports de competició d'allò més curiosos, i un orgue que toca música barroca. Fins i tot Stanley Kubrick era capaç de renunciar a certes extravagàncies, com filmar amb un ull de peix, però el grec Yorgos Lanthimos no sap dir que no. Ell transforma una pel·lícula d'època vagament basada en el regnat de la inestable Anna de la Gran Bretanya en un malson semicòmic, com una fantasia de Lewis Carroll, inundada de malícia.

Si aquest és el vostre primer Lanthimos, benvinguts. Tot i que us hem de dir que feu tard. Potser hauríeu de recuperar dos dels seus anteriors films: *Canino*, sobre uns pares que no han permès que els seus fills, ja grans, abandonin la casa familiar, i la igualment viciosa *Llagosta*. Totes dues eren més fosques que *La favorita*, la primera cinta que Lanthimos no ha escrit personalment. Tanmateix, a *La favorita* l'atmosfera segueix tenint una força hipnòtica.

El que fa que *La favorita* funcioni tan bé són, sobretot, les seves dones. A diferència d'obres com *Barry Lyndon* i *Les amistats perilloses*, que tenien una ambientació similar, aquí els personatges femenins no estan sotmesos a les decisions dèspotes d'un mascle emperrucat. De fet, tots els homes són secundaris o figurants, i el que domina la trama és la tensió entre Rachel Weisz i Emma Stone, les protagonistes, per convertir-se en la preferida de la lleficosa monarca. ■ *Joshua Rothkopf*

ESTRENA DE LA SETMANA

DE QUÈ VA...
Dues donzelles competeixen per ser la preferida de la reina d'Anglaterra.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per veure la reina menjant i vomitant a la vegada.

→ Dir. Yorgos Lanthimos (EUA i Gran Bretanya, 2018). 119 min.

Gente que viene y bah

★★☆☆☆

DE QUÈ VA...
Després de tallar amb el seu xicot, la Bea torna al poble de la seva família.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per les actrius.

→ Dir. Patricia Font (Espanya, 2018). 100 min.

FA DOS ANYS, Maria Ripoll va dirigir una comèdia romàntica titulada *No culpes al karma de lo que te pasa por gilipollas*, amb Verónica Echegui i David Verdaguer, adaptació de la primera novel·la de Laura Norton publicada el 2014. Ara una altra dona, Patricia Font, és l'encarregada de portar a la pantalla *Gente que viene y bah*, la segona novel·la d'aquesta jove escriptora espanyola. No és casualitat que siguin dues dones les que s'hagin acostat a l'univers de Norton. Les seves històries són fresques, lleugeres, un punt sensibles i sobretot molt romàntiques.

Són aquests els mateixos adjectius que es poden aplicar a la pel·lícula de Patricia Font. Sota una aparent capa transgressora –en la família de la Bea, la protagonista, hi ha homosexuals, adulteris amb nans, una alcaldessa d'esquerres i una mare inesperada–, s'hi amaga una clàssica i molt convencional història de noi troba noia, perd noia, retroba noia.

Si la pel·lícula t'enganxa és gràcies a la química entre les quatre actrius que interpreten la mare i les tres germanes. Veure juntes Clara Lago i Carmen Maura, o la Maura amb Alexandra Jiménez, o descobrir el rostre de Paula Malia, compensa les dosis de sucre d'una banda sonora massa present i d'una història que en el fons és completament previsible. ■ *Nuria Vidal*

ENS AGRADA

El millor de la cartellera

SUSPIRIA
★★★★★
En aquest *remake* lliure del clàssic de terror de Dario Argento, Tilda Swinton és una bruixa amb la pell de marbre i una túnica llarga que arrossega sobre el terra de fusta.

LO QUE ESCONDE SILVER LAKE
★★★★★
Després d'haver-nos posat molt tensos amb *It follows*, David Robert Mitchell dirigeix aquest *neonoir* somnàmbul on revisa les cintes clàssiques de detectius.

SILVIO
★★★★☆
A les ordres de Paolo Sorrentino, amb qui ja va treballar a *La gran bellesa*, Toni Servillo es converteix en Berlusconi untat de maquillatge magenta.

ATARDECER
★★★★★
La nova pel·lícula de László Nemes, director d'*El fill de Saül*, passa a Budapest l'any 1913, en un capvespre violent que fa olor de pólvora.

Més? **timeout.cat/cartellera-cine**

Cas Murer. El carnisser de...

DE QUÈ VA...
Una reconstrucció del procés judicial contra Franz Murer.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Karl Fischer ofereix una interpretació inescrutable.

→ Dir. Christian Frosch (Àustria, 2018). 137 min.

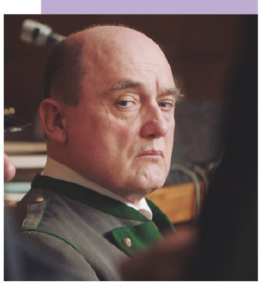

TOT I QUE el títol *El carnisser de Vílnius* té morbo, l'original *Anatomia d'un judici* explica millor el film de Christian Frosch: una reconstrucció fil per randa del procés judicial celebrat el 1963 contra l'infame Franz Murer, responsable del gueto de Vílnius sota el mandat de les SS, exemple d'un d'aquells moments en què la justícia no va saber actuar davant la personificació d'algunes de les majors atrocitats del segle XX, deixant que les evidències contra l'assassí s'escapolissin entre argúcies legals i interessos polítics pactistes i covards. És un encert que Karl Fischer no faci de l'abjecció de Murer un reclam interpretatiu, servint un personatge inescrutable, que es presenta davant del públic igual que ho va fer amb el jurat: com un home que, senzillament, complia ordres. Frosch busca transcendir l'estatisme propi dels drames judicials, mostrant el tribunal des de tots els angles i moviments de càmera possibles. Una expressivitat, però, que no acaba de maridar amb una direcció de fotografia on trobem a faltar els clarobscurs. ■ *Gerard Casau*

La Francesita

DE QUÈ VA...
Gladys viu al barri obrer de La Victoria, a Santiago de Xile, l'any 1983.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè recupera un bocí de memòria històrica.

→ Dir. Gonzalo Justiniano (Xile, 2017). 118 min.

EL VETERÀ CINEASTA xilè Gonzalo Justiniano va viatjar l'any 1983 des de França, on residia després del cop d'estat de Pinochet, al seu país natal, i va ser testimoni amb la seva càmera de les protestes contra la dictadura al barri de La Victoria. Algunes de les imatges que va enregistrar s'inclouen a *La Francesita*, que tanmateix opta per recuperar aquest bocí de memòria històrica a partir d'una ficció inspirada en fets reals. Convencional en la seva posada en escena, *La Francesita* brilla a través de dos aspectes. Per una banda, Justiniano ofereix un oportú retrat col·lectiu d'aquest barri popular marcat per la pobresa, on la lluita no està capitalitzada per cap partit polític. Per l'altra, la figura central de Gladys, la Francesita del títol, que encarna com a dona combativa, solidària i sensual, els valors que aixafava la dictadura. La figura del jove missioner que porta el fil conductor del relat ens recorda el paper de l'Església a l'hora d'esborrar el cristianisme obrer del mapa per substituir-lo per aquesta altra branca de l'imperialisme ianqui que és l'evangelisme. ■ *Eulàlia Iglesias*

EL MILLOR DE LA CARTELLERA ALTERNATIVA DE LA SETMANA

7 Donnie Darko

Quan es va estrenar, l'any 2001, es va convertir en pel·li *indie* de culte. Per comprovar com ha envellit la història de Jake Gyllenhaal i el conill gegant: arriba l'oportunitat de fer-ho en pantalla gran.

→ Phenomena. Dijous 24. 17.35 h. 7 €.

6 Travellers

Els cinemes Girona acullen el cicle de cinema iranià organitzat per Casa Àsia. Aquesta setmana és el torn de *Travellers*, la història d'una dona que es prepara per al seu casament.

→ Cinemes Girona. Ds. 19. 20 h. Fins al 12 de febrer.

5 Garbo, l'home que va salvar el món

Edmon Roch, Isaki Lacuesta i Maria Hervera van reconstruir la història de l'espia Joan Pujol, autor d'un dels enganys més agosarats de la història.

→ Filmoteca. Diumenge 20. 21.30 h. 4 €.

4 Aquell dia fred al parc

Un estudi claustrofòbic sobre la personalitat d'un individu emocionalment inestable, ple d'obsessions i reprimit sexualment, a càrrec de Robert Altman.

→ Filmoteca. Diumenge 20. 16.30 h. 4 €.

3 Comandante Arian

Un documental sobre l'emancipació i la llibertat en ple front de la guerra de Síria, seguint la història de l'Arian, comandant d'un batalló de dones, per alliberar un poble de l'ISIS.

→ Cinemes Texas. Dijous de gener. 22 h. 3 €.

2 Cold war

El director polonès Pawel Pawlikowski, també autor d'*Ida*, ens fa còmplices d'una història d'amor impossible amb la Guerra Freda de fons i cançons amb gust de terra i cendra.

→ Zumzeig. Fins al 22 de gener. 7 €.

1 La jungla de asfalto

La BCNegra escalfa motors amb un cicle de cinema de gènere en blanc i negre als centres cívics. El primer títol és una pel·li de John Houston protagonitzada per Sterling Hayden, Louis Calhern i Marilyn Monroe.

→ Cinemes Girona. Divendres 9, 22.15 h. Dissabte 10, 20 h. 6 €.

Molt soroll per molt més

Els Parking Shakespeare celebren deu anys amb una expo i la reestrena de 'Woyzeck'. Per *Andreu Gomila*

QUAN PEP GARCIA-PASCUAL, director artístic de Parking Shakespeare, un dia de juliol del 2014 va comptar 1.024 persones veient el seu *Molt soroll per no res* al parc de l'Estació del Nord, va saber que havia complert un somni projectat el 2009, al mateix lloc, just abans del debut de la companyia amb *L'amansiment de la fúria*: crear furor al voltant del teatre de Shakespeare a partir de muntatges d'accés gratuït a l'aire lliure. Aquest 2019 fa una dècada d'aquell principi, cosa que celebraran com cal el pròxim juliol, i per això toca engegar l'any amb una exposició retrospectiva a la Farinera del Clot i la reestrena del *Woyzeck* de Georg Büchner dirigit per Marc Rosich, que és un dels cims de la *troupe*.

"El que ens agradaria és poder viure com a companyia de repertori, però no tenim feina tot l'any"

Durant aquests deu anys, ens diu Garcia-Pascual, han aconseguit consolidar les propostes d'estiu i d'hivern sense trencar mai les regles que es van imposar des del principi: muntatges sense fils, amb els deu actors de la tropa i amb escenografia mínima. També, per exemple, van ser al Globe londinenc –on Shakespeare actuava– representant la llengua catalana durant l'Olimpíada cultural del 2014.

"Els directors convidats sempre venen amb les mateixes pors i sempre se'n surten", diu l'actor. Només Rosich i Iban Beltran han repetit amb la batuta a la mà. Llàtzer Garcia, Alícia Gorina, Carles Mallol, Roberto Romei, Israel Solà i Antonio Calvo són alguns dels que l'han aguantat. I fins i tot l'hivern passat –quan fa fred, no hi ha Shakespeare– van trencar el tabú del teatre contemporani amb el *Pornografia* de Simon Stephens.

Ja han acabat les comèdies canòniques del Bard i es disposen a fer front a les tragèdies, un repte majúscul. I feina per a la pròxima dècada. "El que ens agradaria és poder viure com a companyia de repertori, però no ho podem fer perquè no tenim feina tot l'any", indica Garcia-Pascual. Què faran quan les acabin totes? "Doncs, tornar a començar", respon l'actor.

AITOR RODERO

DE QUÈ VA...
Reestrena del *Woyzeck* de Georg Büchner, dirigit per Marc Rosich, estrenat el 2013.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per començar a celebrar els deu anys dels Parking Shakespeare.

→ La Farinera del Clot. M: Glòries. De dl. a ds., del 23 de gener al 7 de febrer. 20 h. Gratis.

Cada juliol, uns 7.000 espectadors s'asseuen a veure els seus Shakespeare *in the park*. Una xifra que aquest any voldrien que s'enfilés fins als 10.000 gràcies al programa doble que preparen. En oferir funcions gratuïtes, viuen de les subvencions i de les aportacions voluntàries del públic. "Ens encantaria tenir un patrocinador que posés els coixins", demana Garcia-Pascual. Qui serà el primer? ■

Tot el teatre del mes a **timeout.cat/teatre-gener**

LO.LI.TA / LA MORT
Cia. La Taimada
25 i 26 de gener
Dv. i Ds. 20:30h

Dues peces sobre la fragilitat i la violència de la naturalesa humana. El públic seurà damunt l'escenari!

SAT! TEATRE
Neopàtria 54, Barcelona
T. 933457930
www.sat-teatre.cat

Venda d'entrades
Online (www.sat-teatre.cat) i a la taquilla del teatre (1 hora abans de l'espectacle)

15 ANYS sat teatre!

NECESSITEU UN SERVEI DE DESTRUCCIÓ CERTIFICADA DE DOCUMENTS?

El Centre Especial de Treball MANSOL us ho ofereix

Posem a la vostra disposició un servei expert de destrucció certificada de documentació confidencial que garanteix la destrucció immediata i el compliment de la legislació vigent. Ocupem a persones en situació d'exclusió social i amb discapacitat física.

Per a més informació i/o pressupost:
Tel. 93 497 03 50 mansol@mansol.cat www.mansol.cat

NO T'HO PERDIS

Sâlmon

El festival de noves dramatúrgies del cos surt del Mercat de les Flors i s'estén per tota la ciutat

El Pollo Campero

EL FESTIVAL SÂLMON, nascut fa set anys al Mercat de les Flors, és ara mateix el més interessant que passa a Barcelona durant l'hivern. Per inconformista, per obrir la porta a artistes nous, sobretot d'aquí, però també de fora. Gent que va a contracorrent. Enguany, a més, surt de la plaça Margarida Xirgu per estendre's per tota la ciutat.

Manen les dones...

El Sâlmon sempre ha estat un festival feminista, però enguany, definitivament, manen elles. Entre totes, destaquen per mèrit propi El Pollo Campero, és a dir, Gloria March Chulvi i Cristina Celada. Totes dues són darrere de *Parecer felices* (Antic Teatre, 31 de gener-3 de febrer), una peça espaterrant, còmica, sobre el postureig en l'època d'Instagram i les *selfies*. En la mateixa línia, hi ha *Catalina* (Antic Teatre, 24-27 de gener), la primera peça d'Iniciativa Sexual Femenina, un col·lectiu format per Élise Moreau, Elisa Keisanen i Cristina Morales, flamant guanyadora del Premi Herralde de Novel·la amb *Lectura fácil*. Als antípodes, tenim la italiana Chiara Bersani, que es convertirà en un *Gentle unicorn* (Hiroshima, 2-3 de febrer). Paz Rojo, al seu torn, farà a *Eclipse : Mundo* (Mercat de les Flors, 2 de febrer) un estudi sobre la creació del futur.

...I alguns homes bons

Del que ve de fora, l'arribada del coreògraf holandès Jefta van Dinther és el més emocionant, ja que ve amb *Darkfield analysis* (Mercat de les Flors, 31 de gener), una peça on dos homes nus conversen sobre la seva sang. Però si parlem dels nostres homes, ens hem de referir al ballarí de La Veronal Manuel Rodríguez, que estrenarà *Body on paper* (Mercat de les Flors, 2-3 de febrer), fruit de la seva estada al Japó. ■ *A.G.*

DE QUÈ VA...
Un festival que ens presenta el més innovador de l'escena.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per descobrir nous sabors i el que serà tendència.

→ Mercat de les Flors, Sala Hiroshima, Antic Teatre, La Caldera... Del 22 de gener al 10 de febrer.

Jefta van Dinther

ENS AGRADA

Grans obres que no et pots perdre

L'HABITACIÓ DEL COSTAT

★★★★☆

Julio Manrique ha capturat l'anacrònica escriptura dramàtica que impregna el text per aixecar una producció exigent.

→ La Villarroel. M: Urgell. Fins al 3 de febrer. 28 €.

LOS 39 ESCALONES

★★★★☆

Els que van petar-ho amb *Sugar* van pel mateix camí amb l'adaptació de la pel·lícula de Hitchcock.

→ Eixample Teatre. M: Urgell. Fins al 27 de gener. 16-23 €.

AMANDAT.

★★★★☆

La història de la jove canadenca que va anunciar el suïcidi a la xarxa en el cos de Laia Manzanares.

→ TNC. M: Glòries. Fins al 20 de gener. 20 €.

CARRIE

★★★☆☆

Un excel·lent moviment dels intèrprets, entrega i qualitat vocal de l'amplíssim repartiment.

→ Teatre Gaudí. M: Sagrada Família. Fins al 27 de gener. 26 €.

Al sostre

OBRA DE LA SETMANA

DE QUÈ VA...
Michelangelo vist per dos dels seus ajudants a la Capella Sixtina.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pel joc dels dos actors, Pau Ferran i Oriol Grau.

→ La Seca. M: Jaume I. Fins al 3 de febrer. 14-20 €.

NIGEL PLANER ÉS de ben segur molt popular no sols en l'univers britànic sinó arreu gràcies a la sèrie dels anys 80 *The young ones* (*Els joves*), on interpretava el paper del hippy Neil. Planer, que ha participat en grans musicals del West End i ha escrit una mica de tot (novel·les, guions, poesia), va debutar com a dramaturg amb *Al sostre*, obra en què aprofitava els seus estudis d'història de l'art per ridiculitzar Michelangelo Buonarroti presentant-lo com un gai amanerat, a qui els seus ajudants anomenen Mariangels, que només pensava en els diners i que menystenia la feina encarregada pel papa Juli II a la Capella Sixtina.

Michelangelo no va acceptar l'encàrrec amb gaires ganes (es considerava més escultor que pintor), i va treballar amb molts altres operaris que coneixien millor la tècnica del *buon fresco* (pintar sobre el guix abans que s'assequi), però el seu treball està prou documentat per servir-se'n per reivindicar la coautoria dels qui hi van participar. I d'això va la comèdia protagonitzada per Lapo i Loti, personatges reals que damunt la bastida lamenten les llargues absències del mestre i fins i tot s'atribueixen alguns dels fragments de la famosa volta. Lapo és un veterà amargat i malalt d'enveja i Loti un jove il·lusionat i feliç amb el que fa. Es podria pensar en dos perfils de clown, però ni el text ni la direcció d'Israel Solà donen ales a l'humor. Això no treu la bona feina de Pau Ferran i Oriol Grau en una proposta de costures tan antigues com la mateixa Sixtina. ■ *Santi Fondevila*

Més opinió? **timeout.cat/critiques-teatre**

Amici miei

DE QUÈ VA...
Vetllada poetico-musical oficiada per Mario Gas.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per gaudir d'una comunió amical amb un mestre del teatre.

→ La Gleva. FGC: Plaça Molina. Fins al 27 de gener. Des de 12 €.

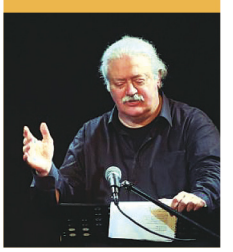

SI BÀRBARA GRANADOS és al piano, Pep Molina espera a primera fila a ser cridat a l'escenari per cantar *Teresa* d'Ovidi Montllor i *Aline* de Christopher. I Mario Gas recorda Santiago Sans amb *L'absence de l'ami* de Bécaud. És un dijous 10 de gener i som a La Gleva per a una nova sessió d'*Amici miei*. L'èxit de la passada temporada ha animat Gas a recuperar aquest format de cava musical i poètica –afrancesada sense dissimular-ho– que cada nit canvia segons l'ànim del rapsode i el perfil de l'amic convidat.

Gas recita, llegeix i canta com si fos al menjador de casa; fins i tot intenta sense èxit provocar el públic –més contemplatiu que participatiu– a encendre La Gleva amb un acte d'*agitprop*: està disposat a sotmetre's a una entrevista de cinc preguntes sense censura. Cap entrevistador a la sala. Llàstima. Mentrestant, amb la nívia cabellera il·luminada com un halo, desfilen Papasseit, Martí i Pol, Estellés, Lope de Vega, Lorca, Gil de Biedma, Bonet, Albertí, Foix, Sagarra, Fernán Gómez, més poetes i una poeta finlandesa. I amb la rotunda veu, perfecta dicció i mesurada intensitat, abriga amb amical calidesa els espectadors. ■ *Juan Carlos Olivares*

La plaça del Diamant

DE QUÈ VA...
Les desventures de la Colometa en una versió reduïda.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per a fans de l'obra de Rodoreda.

→ Teatre Victòria. M: Paral·lel. Fins al 29 de gener. 16 €.

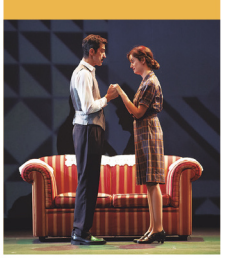

ELS PROJECTES ESCÈNICS de les escoles de teatre són importants en tant que suposen un repte de caràcter professional per als seus alumnes i postgraduats així com l'oportunitat de mesurar què han après davant del jutge inapel·lable, el públic. Més encara si aquest repte es trasllada a un escenari de les dimensions i categoria del Teatre Victòria, amb un títol tan nostrat com *La plaça del Diamant*, amb un director de la categoria de Paco Mir i fins i tot amb la presència del president de la Generalitat en la primera de les funcions programades al llarg del mes de gener. Però per què *La plaça del Diamant*? L'obra de Mercè Rodoreda és per a molts una obra major de la literatura catalana, tot i que vista avui dia les desventures de la Natàlia, la Colometa, voregin el fulletó. En fi, del que es tracta en tot cas és d'explicar la història, i això les actrius i els actors d'Eòlia bé que ho fan amb entrega, en una versió reduïda, cosa que és d'agrair, i amb una simplificació més funcional que dramàtica. A la posada en escena li ve gran l'escenari del Paral·lel i denota el bon gust de Mir pels esquetxos i sobretot per les vinyetes de tebeo, a les quals no els cal cap dramatisme. ■ *S.F.*

Música i nit

Coordina Marta Salicrú
timeout.cat/concerts

Fer que passin coses

El segell Gandula celebra deu anys teixint xarxes al voltant de ZA! i per tot el món. L'Edi Pou i l'Alfons Serra parlen d'independència i comunitat amb la *Marta Salicrú*

Edi Pou i Alfons Serra

ELS SEGELLS INDEPENDENTS, "amics dels artistes i producte del desig d'un fan d'involucrar-se directament en la seva obsessió, en general començaven sense la menor planificació econòmica en un dormitori", escriu Richard King a *Freak scene*, bíblia sobre les discogràfiques *indies* britàniques que ha publicat l'editorial Contra. Gandula va començar el Cap d'Any del 2008 quan l'Alfons Serra va arrencar un segell per publicar el disc de Sedaiós, projecte del seu amic Cristian Pallejà, aleshores també company de grup a Nisei. "Em vaig informar de com muntar una associació cultural –recorda l'Alfons–, la idea no era fer diners sinó tenir una estructura fiscal per poder facturar. I vam treure el disc".

La segona referència seria l'edició en vinil de *Macumba o muerte* (2009), el segon àlbum de ZA!, i Edi Pou, bateria del grup, signaria com a tresorer –una de les tres figures imprescindibles quan es forma una associació cultural– perquè el segell comencés a caminar. Deu anys després, Gandula ha editat una vintena de referències al ritme de les baquetes de Pou i Serra (des del 2010 bateria de Mishima). I ho celebren amb concerts, el primer un de ZA! i amics.

Què empeny una persona a destinar temps i diners que no tenen a editar discos que no es venen? L'Alfons, que des de feia anys buscava concerts per a Nisei i es preocupava "una mica més que la resta del grup" pels aspectes no musicals que comporta fer música, "tenia ganes de decidir com es feien les coses", explica, la definició de la independència.

"Jo ho veig com una plataforma d'ajuda mútua" afirma l'Edi. "Es fa comunitat i xarxa musical", un teixit que ha ajudat ZA! a tocar per tot el món, i que s'ha correspost amb concerts de grups amics per la Península organitzats per Gandula. "Encara que no hi hagi benefici econòmic, jo en gaudeixo molt, de muntar coses, no tot s'ha de poder traduir en diners, si no malament rai, quina merda de planeta", fa. L'Alfons hi coincideix: entre els moments més gratificants de la dècada d'història de Gandula hi ha l'organització d'un concert en què va palmar 800 euros.

El *do it yourself* sempre ha animat els altres a fer-ho ells mateixos també. A Gandula, però, insisteixen que "més que en el DIY, es pensi en el *do it together*", diu Pou. "Surt tot de la relació entre amics, no de fitxar un grup que ho pot petar ni de grups venint perquè els convertim en estrelles", afegeix l'Alfons. El que mou Gandula és "fer que passin coses", diu Serra. I en deu anys n'han fet passar unes quantes. ■

DE QUÈ VA...
El segell Gandula fa deu anys i ho celebra amb concerts.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
ZA! mai no fallen en directe, i tenen bon gust triant amics.

→ Be My Guest: ZA! + 13 Year Cicada + Pranke. La (2) de l'Apolo. M: Paral·lel. Dv. 18. 20 h. 9-15 €.

Qui toca avui? **timeout.cat/concerts-setmana**

FOTOS: MARIA DIAS

Sara Fontán

Q&A

El violí més lliure de Barcelona

Sara Fontán ha fet plorar el seu violí amb Manos de Topo i ha renillat amb l'Orquesta del Caballo Ganador. Ara lidera projecte propi, acompanyada a la bateria per Edi Pou (ZA!), dins la família Gandula.

Com entres al món de la impro?
Amb El Caballo Ganador. Vaig conèixer el Pau (Rodríguez, ZA!), amic d'un amic, fa molts anys, en un Primavera Sound, quan jo acabava d'arribar de Galícia. Va ser el primer a donar-me un pedal. El violí em semblava sagrat: Beethoven, Prokófiev...!

Venies de la clàssica?
Vaig estudiar clàssic setze anys, el grau superior a Anglaterra, i vaig fer un postgrau. Des de petita que m'agradava el contemporani, però és en els últims deu anys que he après a tocar sense partitura. Per això per mi és un procés tan lent validar una composició, perquè he tingut una educació estructurada cap a una altra direcció.

Què feu Los Sara Fontán?
Amb l'Edi hi ha molta impro però també estructures fetes, tot i que les melodies són improvisades. Hi ha temes amb principi i final. Quantes voltes farem? No ho sé. Potser estic molt guai i vull estar-hi una estona més.

El que no vols és publicar un disc.
És gairebé una negativa política. El disc és l'excusa perquè et contractin, quan n'acabes un n'has de fer un altre per tenir un producte nou, i en aquesta roda capitalista de la indústria m'agradaria no ficar-m'hi. ■ *Entrevista de Marta Salicrú*

TUPPER_5

Carmanyola digital

NACHO G. RIAZA

$kyhook

Mans O

DE QUÈ VA...
De les jornades de música electrònica Tupper_5.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per omplir la carmanyola de nova música digital.

→ Convent de Sant Agustí. Dj. 17 i dv. 18. 18-22 h. 3 €. Hangar. Ds. 19. 12-24 h. Gratis (5 € a partir de les 17 h).

LA TEMPORADA ELECTRÒNICA arrenca amb la cinquena edició de Tupper, jornades per omplir la carmanyola de nova música digital que, amb directes i tallers, busquen estimular la creació electrònica a Barcelona i ser un altaveu per a l'escena local, tot i que aquest any per primera vegada la programació inclou també artistes d'àmbit estatal.

Els principals focus difusors seran el Convent de Sant Agustí, que el dijous 17 i el divendres 18 acollirà bona part de la programació de tallers –centrada aquest any en la dona com a productora electrònica, la salut dels artistes (amb atenció sobre les males postures) i la creació de bandes sonores–, i l'Hangar, que el dissabte 19 acollirà un *all-dayer* on a banda de tallers hi haurà també actuacions en viu i el torneig de productors Sample Chef BCN Edition –a l'escenari del Casal de Joves Can Ricart–, en què els participants hauran de crear, a partir del mateix *sample*, un *beat* d'un minut. Pel que fa als directes, divendres a l'antic convent del Born, Ylia musicarà en viu dos curts dels anys 20 dins del projecte LiveSoundtracks sota l'àlies Terence; i l'Hangar rebrà el dissabte el barceloní Mans O, confirmat per al Sónar 2019, un dels noms que es farà sentir aquest any, i que arriba amb material nou; i el saragossà $kyhook, *beatmaker* al darrere dels ritmes futuristes que han acompanyat l'MC Pedro LaDroga. A partir de la mitjanit el Tupper es trasllada al Laut, que el divendres 18 s'estrena com a nova seu amb les actuacions d'Agnès Pe, Promising/Youngster, Jokkoo i TOP74; i el dissabte 19, al Lolita del Razzmatazz. ■ *M.S.*

LES MILLORS SESSIONS I FESTES DE LA SETMANA

7 Capricornio Season

Nova edició d'aquesta festa dedicada al signe del zodíac de cada mes amb *performances*, *DJ sets* de Selectya Glossy i Kendra, lectura de tarot, còctels i pastís d'aniversari.

→ La [3] de l'Apolo. M: Paral·lel. Ds. 19. 19.30 h. 5-10 €.

6 Lucient (12 h *marathon set*)

Mario García es marca una sessió maratoniana de 12 h *non-stop* (de 17 a 5 h) per celebrar el segon aniversari de Les Nuits Synesthésiques del Switch Pocket Club de Gràcia.

→ Laut. M: Paral·lel. Ds. 19. 17 h. 10 € (gratis fins a les 24 h).

5 Funk D'Void

Veterà de l'escena electrònica des dels 90, quan el techno de Detroit li va canviar la vida, l'escocès establert a Barcelona es marca la seva residència mensual al Macarena.

→ Macarena. M: Drassanes. Dijous 17. 24 h. 8 €.

4 El Bloque party

El programa de música urbana que es grava en viu a l'Apolo i s'emet per YouTube estrena festa amb la idea de traslladar la filosofia d'una *playlist* sobre l'escenari. Prometen sorpreses.

→ La [2] de l'Apolo. M: Paral·lel. Ds. 19. 18.30 h. 7-9 €.

3 Phase Fatale + REKA

EBM amb els residents dels influents clubs berlinesos Tresor i Berghain i el directe dels industrials Fasenuova a la tercera festa Asymmetrical a la nova sala de l'Hospi.

→ Espai Zowie. M: Bellvitge. Dissabte 19. 22 h. 15 €.

2 Danny Daze

La versatilitat del DJ de Miami es manifesta sobretot en sessions llargues que li permeten anar de l'electro al techno i d'allà a l'italo disco, arriscar i abordar els seus *sets* des d'una ètica punk.

→ Razzmatazz. M: Marina. Dissabte 19. 24 h. 13 €.

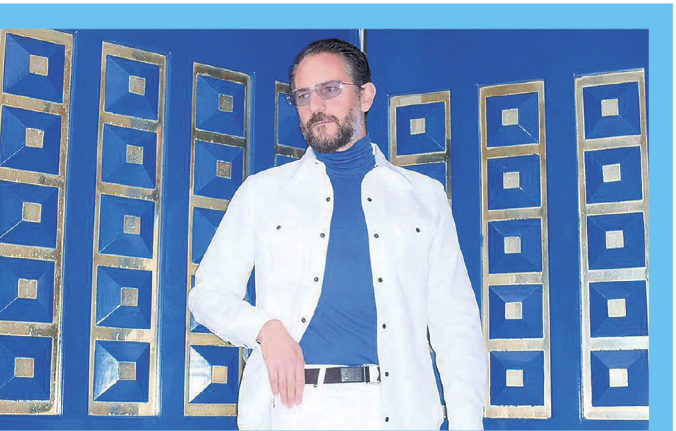

1 The Magician

El seu *remix* de l'*I follow rivers* de Lykke Li va convertir la cançó de l'artista sueca en un dels grans èxits de la dècada. Divendres el DJ belga portarà la seva màgia house a l'Apolo.

→ Sala Apolo - Nitsa Club. M: Paral·lel. Divendres 18. 24 h. 16 €.

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... *Pere Andreu Jariod* tria del millor de la setmana

OLEG ROSTOVTSEV

↑Magdalena Kožená

La mezzosoprano txeca, acompanyada per la pianista japonesa Mitsuko Uchida, ofereix un interessant recital de lied, cançó de concert, en què es podran sentir obres de compositors com Robert Schumann, Hugo Wolf, Antonín Dvorák i Arnold Schönberg.

→ **Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dijous 17. 20 h. 30-60 €.**

SUSANNE DIESNER

↑La Sisena de Mahler

Karl-Heinz Steffens és el director convidat aquesta setmana per part de la Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dirigirà tres audicions d'una obra monumental, la simfonia de Gustav Mahler que normalment es coneix amb el sobrenom de *La tràgica*.

→ **L'Auditori. M: Marina. Dv. 18, 20.30 h. Ds. 19, 19 h. Dg. 20, 11 h. 10-58 €.**

DAVID RUANO

↑Cor de dones del Liceu

Músiques de Wagner, Beethoven, Bellini, Berlioz, Verdi i Bizet per a aquest concert titulat Veus blanques i els camins cap a Wagner. El dirigirà Conxita Garcia, la titular del cor, amb l'acompanyament pianístic de Josep Buforn i la presentació de Pol Avinyó.

→ **Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Dv. 18. 20 h. 14-28 €.**

Més simfonies i cors a **timeout.cat/classica**

SIT BACK
MAVICA
24 DE GENER
L'AUDITORI
AUDITORI.CAT

LGBTI

Coordina Sebastià Portell
timeout.cat/lgbti

KIKE LLAMAS

PARLEM AMB...

Rodrigo Cuevas

CANTANT, COMPOSITOR, ACORDIONISTA i percussionista, Rodrigo Cuevas (Oviedo, 1985) és capaç de barrejar la cançó tradicional asturiana amb el cabaret, l'electrònica, l'humor i la sensualitat. Alguns li donen el títol del rei de l'*electrocuplé* o de *sex symbol* de la cobla. És fàcil trobar-lo vestint *madreñas*, amb el pit descobert i el somriure amb què millora el món.

És preguntar a algú per tu i apareixen mil i una etiquetes. Qui és Rodrigo Cuevas?
[Riu]. M'agrada definir-me, sobretot, com a agitador folklòric. És una expressió que em defineix però que no em limita: em permet fer el que em dona la gana.

Et trobes sol, en aquesta agitació?
De cap manera! Tinc molts referents, com el Presi, als 70, Eliseo Parra, Mercedes Peón, o contemporanis com Maria Arnal i Marcel Bagès, Niño de Elche i la massa oblidada Carmen París. Però sobretot els *paisanos* i les *paisanas*. Senyores que canten i que toquen la pandereta. Oh!

Casen els universos folk i *queer*?
Per mi és una barreja supernatural. La comunitat LGBTI no fa més que prendre referències del folklore i aquest està integrat en gran part per membres del col·lectiu. Un estudi que m'estic inventant ara mateix diu que entre el 50 i el 80% dels pandereters són lesbianes o gais.

Es parla força del *sexili*, persones que passen de viure del poble a la ciutat per qüestions de gènere i sexualitat. Tu has fet el contrari.
Doncs sí. La repressió la tenim a qualsevol lloc, no te n'alliberes desplaçant-te. Penso que anar a un altre lloc per ser tu mateix no és ser tu mateix. Per mi el millor és anar i venir, viure pertot arreu, i ser la marica, la trans o la lesbiana del poble.

L'auge de forces polítiques d'extrema dreta podria complicar aquesta vida orgullosa.
La meva primera sensació va ser la por, però la por no porta enlloc. Cal que siguem valents, que seguim a les nostres posicions i ens definim més que mai. No em fan por. L'amor sempre triomfa.

Cantes en asturià i en castellà... et sentirem en català, també, algun dia?
Però si a tots els meus concerts hi canto una cançó en català! Me la vaig inventar jo i es diu *T'estimo molt, pateixo*. No n'existeix cap gravació, encara, però potser la faig el divendres 25. Jo parlo català en la intimitat, com Aznar.

Et veurem en un format diferent.
Sí, serà una conferència performàtica. Una trobada on parlaré de la meva història i els meus referents. Em pregunto a qui li importa el que pugui explicar de la meva vida, però els promotors hi creuen i jo hi aniré. Parlarem de creacions, de les fases artístiques que he viscut, de vergonyes i de desvergonyes. Cantaré i tocaré. Ens ho passarem bé. ■

Entrevista de Sebastià Portell

→ Trobades amb... Festival Sàlmon. CaixaForum. M: Espanya. Divendres 25. 19.30 h. 8 €.

"Per mi el millor és ser la marica del poble"

Art

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/art

La Infinita

Espai Tactel Toormix

Halfhouse

Nous híbrids

Galeria, espai de producció o laboratori? Nous espais demanen pas. Per *Eugènia Sendra*

L'ÀREA METROPOLITANA DE Barcelona sembla que torna a fer xup-xup artístic. El diagnòstic l'ofereix Patricia Carrasco, que va estar al capdavant de la galeria La Encantada i és una de les artífexs de l'**Espai Tactel Toormix** (Ca l'Alegre de Dalt, 55), projecte nascut de la trobada entre la galeria valenciana i l'estudi de disseny barceloní. "Amb la crisi tot d'espais alternatius i fràgils vam tancar o transformar-nos, però sembla que ara la ciutat ho torna a demanar". Tenen una proposta transversal, sensible a temes de gènere i *queer*, i posen en sintonia art i disseny. Són galeria perquè presenten exposicions com la de Fito Conesa i Michael Roy, i tenen obra a la venda, però alhora funcionen com a petit espai de producció.

Amb 700 metres quadrats de superfície i propòsits il·limitats, **La Infinita** (avinguda Carrilet, 237) vol ser un laboratori, centre d'investigació i residència dedicada a les arts vives, amb protagonisme per a la *performance*. "Hi ha carència de llocs on els artistes puguin treballar i viure i l'Hospitalet és el nou centre on es poden crear aquestes dinàmiques", revela Carolina Olivares, que comparteix l'aventura amb Eduard Escoffet i Jordi Colomer. Segueixen l'estela de centres com la Fonderie Darling de Mont-real, el WP Zimmer d'Anvers i Villa Lena, a la Toscana, i ja compten amb residents: Duncan Gibbs, Víctor Ruiz Colomer o Pussy Picnic. L'obertura de portes oficial serà del 22 al 24 de febrer, on descobriran les línies de treball de la casa, i cada sis mesos invitaran un artista a intervenir el mur infinit (Yamandú Canosa ha estat el primer a fer-ho).

La Infinita no té horaris, com **Halfhouse** (Santander, 13), el projecte d'Alberto Peral i Sinead Spelman ara ubicat a la Verneda. "Ja no vivim on fem les exposicions i compartim espai amb altres artistes", diu Peral. Es regeixen per les activitats que proposen, quan conviden artistes a fer realitat els seus projectes. Fins al març hi trobareu l'obra de David Bestué. ■

DE QUÈ VA...
De nous espais per a la creació no institucionalitzats.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Ofereixen altres formes de viure l'art.

→ Espai Tactel Toormix. M: Joanic.
→ La Infinita. FGC: Sant Josep.
→ Halfhouse. M: Sant Martí.

Les expos que venen a **timeout.cat/expos-2019**

Menjar

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/restaurants

FOTOS: IRENE FERNÁNDEZ

Invents de veritat

El Bar Veraz transcendeix el marc mental d'hotel i enganxa al primer mos. Per *Ricard Martín*

LA GRAN BATALLA dels restaurants d'hotel a Barcelona és atreure el públic local. I la gran batalla del públic local és no deixar-s'hi el sou, i tastar cuina amb personalitat, que esquivi la doble estandardització de la cuina d'hotel i la moda (amanida Cèsar i tàrtar d'alvocat). L'obertura del Bar Veraz al Barcelona Edition –cinc estrelles, de l'impulsor de Studio 54, Ian Schrager– té tots els números per satisfer-nos. Al capdavant de la cuina hi ha Sebastian Mazzola, argentí, i a la sala Sussie Villarico, danesa d'arrels filipines, units fent les obertures del 41º i el Pakta. Mazzola explica que en un hotel amb quatre locals, "el Veraz és un lloc assequible, que diu la veritat, i això es reflecteix en el producte". "Aquest no és un local de cuina creativa – afegeix Villarico–, sinó pensat segons el que ens agrada menjar cada dia".

És un cinc estrelles de gran luxe, però un s'hi pot entaular per 30 o 35 euros. En tres mesos oberts hi trobem cuina reconeixible i personal, que al segon mos queda impresa al paladar. Cuina catalana per ingredients i temporada més que per recepta. Perquè el fricandó de Mazzola és una làmina fina de vedella guisada farcida de nyàmera, amb salsa cremosa de rossinyols i una picada molt més marxosa que l'all i julivert.

I també deixa marca un plat que pot semblar bàsic però amb precisió de franctirador: un moniato amb formatge feta, la dolçor de la tardor amb l'acidesa fresca del Mediterrani, conjuntada amb un umami de salsa de vinagre caramel·litzat i avellanes. Uau. Mazzola també s'ha proposat revolucionar un xic l'hora del vermut –els seus musclos amb cansalada piquen i acaronen la gola– i en qualsevol moment del dia hi trobareu excel·lents pizzes d'estil romà (cruixents i lleugeres, fermentades tres dies) i pasta del dia, com un brutal encreuament del galet i el *culorgione* sard, esclat de frescor, alfàbrega i salsa golosa.

A la terrassa de l'hotel s'hi mengen encreuaments sud-americans i asiàtics, i al soterrani, menú de degustació. El Veraz el trobareu sempre fresc, sempre disponible, per dinar i sopar cada dia de l'any. ■

DE QUÈ VA...
Cuina catalana vista des d'una òptica creativa i sense patrons rígids.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pel producte km 0 cuinat per trencar esquemes.

→ Bar Veraz. Av. de Francesc Cambó, 14. M: Jaume I. T. 93 626 33 30. 30-40 €.

El Zorrito

→ Av. Josep Tarradellas, 133.
M: Hospital Clínic. T. 93 624 23 24. 25 €.

★★★☆☆

RESTAURANT DE LA SETMANA

FOTOS: MARIA DIAS

DE QUÈ VA...
Tapes clàssiques i platets en voga fets amb ingredients de primera qualitat.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè no hi ha cap establiment semblant a la zona.

COM LA GUINEU, la carta d'aquest bar-restaurant d'aires novaiorquesos i clientela encorbatada és omnívora. Ofereix tapes clàssiques, ensalada russa, mandonguilles amb sípia, calamars a l'andalusa, i també platets amb tocs contemporanis, bacallà amb verdures en tempura, ous eco trufats i tàrtar de salmó amb guacamole.

La guineu és un animal gelós amb el seu menjar i no el comparteix. Nosaltres tampoc compartiríem les croquetes de pernil ibèric d'El Zorrito. El seu farcit és extragustós i el cruixent de l'arrebossat de panko, extraordinari. Com la salsa de les patates braves, un contrast entremaliat entre la picantor d'un curri vermell i un allioli delicat. La reducció de pedro ximenes que acompanya les carxofes amb foie és mel.

Per dinar, també s'ofereix un menú del migdia molt correcte per 13,80 euros. L'excel·lent carta de vins i gintònics fa que sigui una bona opció *afterwork*. L'encert més gran d'aquest local es troba en la seva ubicació. Està situat just darrere Francesc Macià, epicentre d'oficines i hotels on l'oferta gastronòmica es redueix a dos extrems: cadenes de restauració i restaurants cars. S'agraeix que hi hagi un establiment així, on es serveix bon menjar i beure a preus no desorbitats. ■ *Mireia Font*

On dinem? **timeout.cat/millors-menus**

TAULA X DOS

Dos xefs amb molt gust

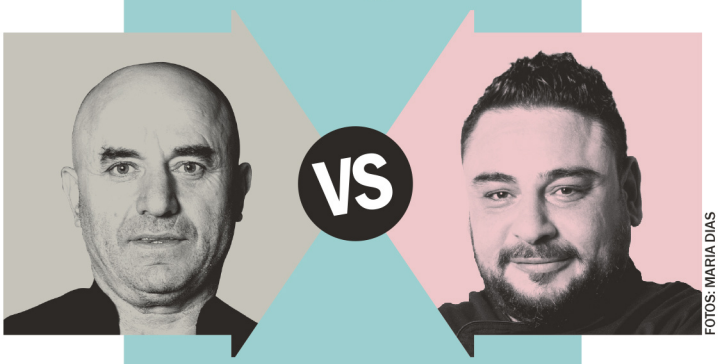

FOTOS: MARIA DIAS

Suso André

Muy Buenas

Quina és la gran virtut de la teva cuina?
Fer cuina tradicional respectant els seus temps i valors, fer-la com es feia no fa pas tants anys. És la base de la cuina moderna. Jo soc d'Orense, i vaig aprendre la base de la tradició catalana cuinant a la Cerdanya.

Què ha de menjar un comensal, sí o sí?
Fricandó, uns bons bunyols de bacallà o mandonguilles amb sípia. Sempre amb un bon sofregit i un bon brou de carn o peix. Mai amb aigua de l'aixeta!

Què és el més estrany que t'han demanat mai?
Doncs he vist moltes coses estranyes. Però la que més, estava cuinant en un restaurant del passeig de Gràcia i un japonès va demanar pop a la gallega. El volia per sucar-lo al cafè amb llet! Bé, el gust és una cosa molt personal.

Khaled Keir

Mazah

Quina és la gran virtut de la teva cuina?
Oferir l'autèntica i veritable cuina libanesa. Vaig treballar 25 anys al Líban, i em vaig especialitzar en la millor versió d'aquesta cuina. Quan el meu cosí ve a Barcelona, sempre em diu que no troba cap altre lloc com aquest.

Què ha de menjar un comensal, sí o sí?
Warak enab, fulles de parra farcides d'arròs, verdures i panses, i salsitxa libanesa, picant. I el xauarma fet en brasa de llenya, com mai l'has tastat.

Què és el més estrany que t'han demanat mai?
Bé, no vull semblar sobrat, però soc un especialista total en cuina libanesa: carn, postres, verdures, noves tendències, tradició... Et passi el que et passi pel cap, t'ho prepararé, sempre tan bé com pugui, no en tinguis cap dubte.

Cada setmana, una entrevista amb dos dels xefs de les Time Out Box. Compra-les a **timeout.cat/box** o a l'**Abacus**

IVAN GIMÉNEZ

PARLEM AMB...

Paco Pérez

ÉS UN MOMENT dolç (o més aviat salat) per al xef de Llançà. Després de guanyar una Michelin amb el Terra a s'Agaró (ja en té sis arreu del món), acaba de publicar el seu segon llibre, *Coccottes* (Planeta Gastro, 2018), el primer receptari que dedica a la cuina casolana.

Comencem per la cassola. Quin avantatge té una cocota per damunt d'altres cassoles?
És un model de cassola diferent. La cocció és multilateral, agafa temperatura de seguida, pots controlar les temperatures molt bé. Amb una cocota ben tapada es mantenen les aromes, els vapors, és ideal per cuinar.

És el teu segon llibre, i el primer dedicat a la cuina popular, casolana.
El subtítol ho diu tot: tornar a cuinar. Que tornis a agafar l'olla i tornis a sentir les olors de la cuina. Avui en dia, el nostre problema és la manca de temps. Però si tens la cocota, tens temps.

Tens molta feina, m'imagino que sempre estàs pensant en productes i cuina. A casa tens temps per aturar-te i cuinar?
Durant el servei, preparo una cocota, hi poso els ingredients i deixo que faci xup-xup. I això serà el que menjaré diàriament. A casa fem una cuina de cassola, amena, de territori, i se'ns va acudir la idea de fer aquest petit llibre. Que esperem que arribi a la gent i que propiciï que cuinin un xic més a casa.

"Hem agafat por als fogons", dius.
Paradoxalment hi ha més informació de cuina i la gent viatja més que mai, però amb prou feines tenim temps per obrir els fogons. Només vull posar sobre la taula que sí que hi ha temps per cuinar a casa i alimentar-se un xic millor.

Quins són els teus plats de cullera favorits?
No t'ho sabria dir, perquè n'hi ha un per a cada estació. També per a cada estat d'ànim.

Hi ha algun receptari que t'hagi marcat en la preparació del llibre?
Sobretot llibres molt antics: d'Ignasi Domènech, de Josep Pla o de la Marquesa de Parabere. Però la idea no era inspirar-me en ells, sinó fer-ho més aviat en els records de la meva àvia, de la cassola posada a taula i repartir el menjar. Volia recordar aquest pragmatisme una mica romàntic de cuinar a casa per a tothom.

> **"Hi ha més informació de cuina que mai, però amb prou feines obrim els fogons"**

Sis Michelin i molts fronts oberts en l'alta cuina. No t'agradaria obrir un restaurant tradicional?
Ja ho hem fet! A Manchester hem obert un lloc clàssic català, amb un fricandó i unes galtes de por, i molt bons arrossos.

■ *Entrevista de Ricard Martín*

Beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/barcelona/ca/bars

MARIA DIAS

BAR DE LA SETMANA

14 De La Rosa

→ Martínez de la Rosa, 14. T. 93 301 11 66 35.

★★★★☆

UNA DEDICACIÓ TOTAL als líquids. I servei continu. Als matins, cafè d'especialitat. Al migdia, vermut de la casa o vins naturals. Sortint de treballar, uns bons còctels i, si cal fer coixí, es demana la carta de platets, i salut i força al canut.

Fa un mes que 14 De La Rosa ha obert on abans hi havia el mític Astrolabi. En aquest bar d'aires francesos i esperit de barri (sensacional combinació de fusta, marbre i rajola), els problemes et duren el que triguen a posar-te un còctel. El Dean i l'Amandine han activat aquesta trinxera amb mobiliari *vintage* i esperit juganer: hi ha atmosfera i ganes que el client repeteixi. I s'han adaptat a Gràcia com camaleons.

La selecció de vins naturals catalans és bona, però em decanto pels còctels: unes 15 receptes ajustades de preu (de 5 a 9 €) i en perfecte equilibri entre classicisme i creativitat (gel tallat a mà). No costa flirtejar amb còctels com el Rosita, una variant finíssima del Negroni amb tequila, o el deliciós Xoco, amb ginebra, mançanilla i chartreuse.

I si hi ha gana, tenen platets lleugers, amb producte de proximitat: la mozzarella amb anxoves i la llonganissa trufada us haurien de reconciliar amb la vida. A 14 De La Rosa no hi ha lloc per als amargats. ■ *Òscar Broc*

DE QUÈ VA...
Un bar-cafeteria-cocteleria obert tot el dia, amb una relació qualitat-preu immillorable.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Còctels sensacionals, vins naturals de la terra i cafè d'especialitat.

NO T'HO PERDIS

REBAIXES DE MAM

→ Vinacoteca. València, 595. 78. M: Clot. T. 93 232 58 35. outletdevinos.com

ADEU BONS PROPÒSITS: la Vinacoteca del carrer València està de rebaixes: tot el seu mam selecte –són l'*outlet* de la Vila Viniteca– està rebaixat entre el 20 i el 70%. "Afanyeu-vos, que hi ha ofertes al·lucinants, però que volaran molt ràpid", ens diuen. Per 24 eurets, n'hem sortit amb dos negres i un blanc dels bons. És el cinquè any que fan rebaixa etílica: "Després de l'hivern, el consum de vi cau en picat i cal animar la gent", expliquen. ■

EL CÒCTEL

NEW YORK SOUR

ELS INGREDIENTS
Bourbon, xarop de sucre, suc de llimona i un flotador de vi negre que tingui cos i aroma.

EL BAR
Demaneu-lo en un temple dels clàssics: com El Paraigua (Pas de l'Ensenyança, 2).

EL TRUC
Evolució del whisky sour, amb el vi negre el fan golós i aromàtic, ideal per a l'hivern.

Tendències

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/botigues

DE QUÈ VA...
Llanes de colors vistosos que s'aconsegueixen usant la natura com a font d'inspiració.

PER QUÈ US AGRADARÀ...
Una alternativa a la troca convencional, que dona singularitat a les peces.

→ www.socunatroca.cat
→ www.pontelana.com

Olles per fer bullir la llana

Pontelana i Sóc una troca!!! reivindiquen la llana de qualitat i tenyida de manera artesanal. Per *Laia Beltran*

TOTES LES DONES feien ganxet, a casa de la Laia Sánchez. Ella en va aprendre de petita i va recuperar l'afició quan va deixar Banyoles per venir a Barcelona a estudiar Musicologia. "Vivia prop d'una botiga de llanes i des de llavors ja no he parat mai més", explica. El seu entusiasme la va portar a filar-se la llana i fins i tot a tenyir-la a mà amb tints naturals. I així va néixer Sóc una troca!!!. "Ara visc a la Fatarella, un poble de secà, i estic molt conscienciada amb el consum d'aigua, per això m'he canviat a uns tints sintètics que són ecològics perquè no porten metalls pesants. Així l'aigua que uso durant el procés de tenyida no queda contaminada", reivindica.

Aquest laboriós procés de tintatge és 100% artesanal i el secret és saber fer bullir l'olla. Qui encara utilitza tints naturals és la lleidatana Eugenia González, que va aprendre a fer ganxet amb 18 anys, durant una visita a la seva àvia argentina. Com li va passar a la Laia, també va voler anar més enllà, i va començar a filar i tenyir la llana, fins al punt que aquesta il·lustradora n'ha fet la seva segona professió. Amb Pontelana encarna la resistència, el reducte que encara tenyeix la llana amb tints naturals. "A l'estiu uso flors de ginesta, a la tardor closques de nous... Però gràcies a internet puc comprar plantes tot l'any", assegura. Les troques de la Laia i l'Eugenia atrauen per dos motius: sempre usen llanes de molta qualitat i la tenyida a mà garanteix que siguin peces úniques. "Els colors mai queden exactament igual, fins i tot poden quedar irregulars, però en això radica la màgia del tint artesanal", coincideixen. I encara van més lluny: cap de les dues s'imagina sense fer bullir l'olla. És un ofici que enganxa. ■

Què toca al gener? **timeout.cat/rebaixes**

El teu estil

Per Maria Junyent

1

ÀCID ALS PEUS

Camper Helix

El model Helix combina rosa fluor i negre, ciutat i muntanya, caràcter i lleugeresa. Niló al cos per la comoditat i cautxú i EVA a la sola per deixar petjada.

→ 148 €. www.camper.com

2

L'ALTRA PELL

Nike City Ready Mono

Nikelab és sinònim d'experimentació en formes i materials com les d'aquest bodi de piqué elàstic amb coll de cigne i obertures a espatlla i cintura.

→ 115 €. www.nike.com

3

QUE FACI FRED

Moncler Lans

Són gairebé tan cars com una setmana d'esquí als Alps però la seva qualitat i comoditat és garantia des dels anys 40, quan va néixer la marca.

→ 525 €. www.moncler.com

4

EL MÓN A L'ESQUENA

Patagonia Arbor Classic

Poc hi ha de més resistent que una motxilla de Patagonia. Aquest model que trobareu en cinc altres colors està fet de polièster 100% reciclat i és perfecte per a la ciutat.

→ 80 €. www.patagonia.com

EL CALAIX DEL SASTRE

Cicloart

→ www.silenciosavelocidad.cc

Edgar Plans, amb obra a la galeria Miquel Alzueta, signa els mitjons de Silenciosa Velocidad, una marca local que reinterpreta la roba de ciclisme en clau contemporània i solidària (destinen part dels beneficis a Amics de la Gent Gran). 18 euros.

Estrenen botiga

→ Ribera, 1.

Van néixer i s'han fet coneguts sense tenir botiga pròpia, però el primer espai físic de Bobo Choses ja és una realitat; és al Born i reuneix totes les col·leccions de la marca (nadó, nen/a, adult, accessoris, llar i llibres), aviat també la d'estiu 2019.

On viu en Bofill

→ apartamentomagazine.com

Els d'Apartamento ho broden un cop més. Amb aquesta publicació ens introdueixen a La Fábrica, catedral de l'arquitectura i habitatge de Ricardo Bofill. Un viatge amb Nacho Alegre (fotos) i el relat de Jordi Labanda. 25 euros.

El teu jersei

→ www.lenversfashion.com

A L'Envers supleixen les rebaixes amb enginy i, en comptes de descomptes, ofereixen peces personalitzades. Podeu triar entre quatre models i tres colors; el resultat és un jersei o càrdigan fet a mida (literalment).

Escapades

Perquè els barcelonins necessiten de tant en tant agafar aire lluny de la millor ciutat del món

Amb:

FGC Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

L'aeri torna a casa

FGC ha restaurat una de les cabines de l'aeri de Sant Jeroni, i l'exposa permanentment a l'estació de Monistrol Vila

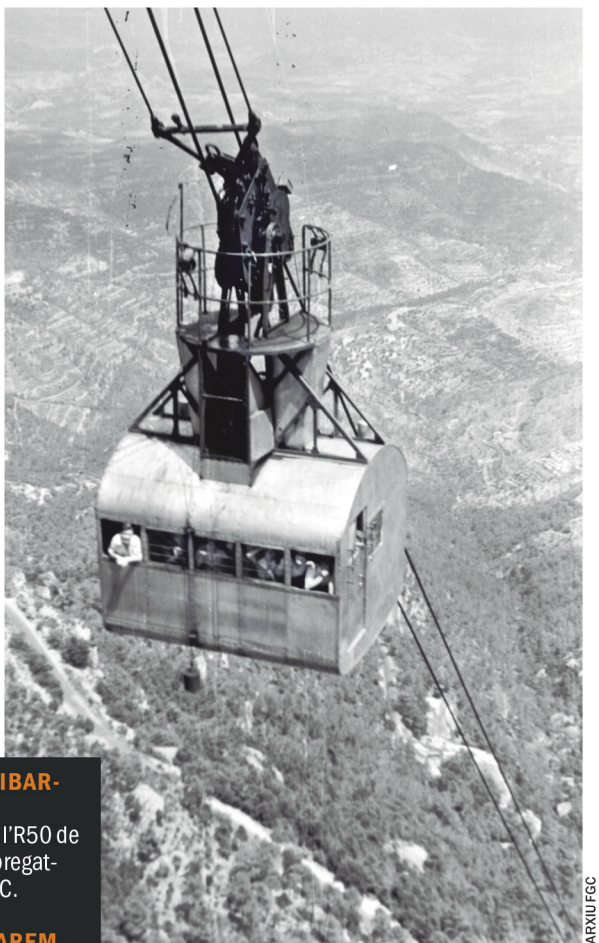

ARXIU FGC

JOAN CARLES SALMERÓN

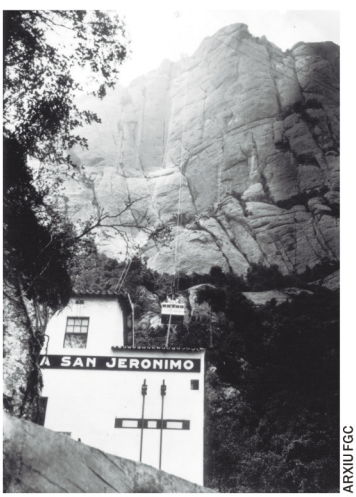

ARXIU FGC

POTSER MOLTS RECORDEU l'aeri o telefèric de Sant Jeroni, o fins i tot hi vau arribar a pujar. Va estar en funcionament per al públic fins a l'any 1983, i no era apte per als qui patien vertigen: ascendia al punt més alt de la muntanya de Montserrat, Sant Jeroni (1.236 metres), gràcies a un desplaçament vertical que tallava l'alè, salvant un desnivell de 535 metres en un recorregut de 680 metres. L'estació inferior estava situada a la carretera de Can Maçana, prop del monestir romànic de Santa Cecília. El seu promotor va ser l'enginyer Ramon Soler i Vilabella, i, després de cinc anys d'obres, el primer viatge es va fer el 29 de juliol del 1929.

53 anys més tard Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) n'assumia la gestió. Els elevats costos que comportaven la modernització i el posterior manteniment d'aquesta singular línia, però, van fer que acabés tancant portes i tots els seus elements van anar desapareixent del paisatge montserratí.

Una de les dues cabines torna ara a no gaires quilòmetres d'on va fer el seu servei. No emprendrà de nou els aventurers viatges, però la podeu contemplar amb nou maquillatge a l'estació de Monistrol Vila, al costat d'altres vehicles històrics com la locomotora de vapor número 2 del tren cremallera del 1892 i el cotxe saló del 1928, i recordar la seva història. Hi reposa des de l'11 de gener després d'haver estat des de començaments del segle XXI a les instal·lacions del Tren del Ciment de Castellar de n'Hug. Els restauradors expliquen que, gràcies a la senzillesa dels materials amb què es va construir, la restauració ha estat ràpida. Sorprèn la vistosa carrosseria d'alumini, que n'ha afavorit la conservació. A cada cabina hi podien viatjar setze persones, vuit assegudes i vuit dretes, i les seves dimensions són 2,75 metres de llargada, 3,38 d'amplada i 5,13 d'alçària amb el carro de mecanismes i els elements auxiliars inclosos. ■ *Xavi Amat*

COM ARRIBAR-HI...
Amb l'R5 o l'R50 de la línia Llobregat-Anoia d'FGC.

ON MENJAREM...
Al Bar Restaurant l'Era, prop de l'estació de Monistrol Vila. Menjar casolà abundant, de qualitat i a bon preu.

→ www.fgc.cat

RAVAL BRUNCH

25 !!! EUROS

DOMINGOS 12:00 - 16:00H

¡JAMÁS HAS VISTO UN BRUNCH IGUAL! EN VARIOS AMBIENTES Y CON DJ EN DIRECTO. DISFRÚTALO TODOS LOS DOMINGOS. 360° BAR TERRAZA 11ª PLANTA Y B LOUNGE RESTAURANTE.

Hotel **Barceló** Raval

Rambla del Raval 17-21
08001 Barcelona
Tel: 93 320 14 90
barceloraval.com

TNC

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat
de Catalunya

#laculturaensfacréixer
2018 — 19

AFANYS D'AMOR PERDUTS

William Shakespeare

Una de les comèdies més celebrades i enginyoses
de Shakespeare sobre l'amor i la raó

17/01/19 — 24/02/19
#afanysdamorperduts

Traducció **Salvador Oliva**
Adaptació **Roger Cònsul**
i Pere Planella
Direcció **Pere Planella**

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Obra Social "la Caixa"

Sabadell
Fundació

FUNDACIÓN
ACS